

SBORNÍK NEJÚSPĚŠNĚJŠÍCH PRACÍ 16. ROČNÍKU SOUTĚŽE

LITERÁRNÍ ÚSTÍ

(práce neprošly jazykovou korekturou)

♦ I. kategorie - 6. – 7. třída ZŠ a odpovídající ročníky víceletých gymnázií ♦

Téma: Příběh z první republiky (volný styl) – 18 příspěvků

1.	Strnadová Daniela	sekunda	Gymnázium Jateční	Deník - tento text je psán jako úryvky z deníku mladé dívky žijící za doby „První republiky“
2.	Baláčková Anna	7.C	ZŠ Stříbrnická	O mlsných botičkách
3.	Pekárková Aneta	7. třída	ZŠ Stříbrnická	Prababičky deníček

Daniela Strnadová

Deník - tento text je psán jako úryvky z deníku mladé dívky žijící za doby „První republiky“

28. 10. 1928

Všichni dneska mluvili jenom o tom „slavném“ výročí. Nechápu proč to všechny tak moc zajímá. Já vím, že jsme si před 10 lety založili samostatnou Československou republiku, ale podle mě to zas tak závažná událost není. I když mě to možná po tom výkladu co nám předložili ve škole i docela zajímalo. Ano, v naší škole nám o tom řekli výklad. Zapamatovala jsem si z něho tohle:

Česká republika byla před 1. světovou válkou součástí Rakouska-Uherska jako České království. Už před válkou se ale vynořily myšlenky o osamostatnění, ale ty nebyly většinově přijímané. Důvodů bylo hned několik, například velká část z obyvatel království se hlásila k německé národnosti nebo si někteří lidé mysleli, že v monarchii jsou lépe zabezpečeny jejich národní zájmy. Když přišla 1. světová válka, čeští vojáci bojovali na straně Rakouska-Uherska, Německa a Turecka na východní frontě, tedy na frontě, kde proti nám bojovalo Rusko, Srbsko a další slovanské národy. V průběhu války Tomáš G. Masaryk a Edward Beneš začali prosazovat vznik samostatné republiky a poté co podporu vyjádřil i americký prezident W. Wilson, jsme dne 28. 10. 1918 úspěšně založili Československou republiku.

Pak ještě říkali něco o Sudetech a národnostních menšinách, ale to už jsem neposlouchala. Co mě asi nejvíce zaujalo, bylo to, jak nám ukazovali starou mapu Evropy, na které bylo třeba ještě Prusko nebo carské Rusko, a jak jí poté srovnávali se stávající mapou, na které už je Československo, Sovětský svaz, Německo, Maďarsko, Polsko, Rakousko, Jugoslávii atd. Musím uznat, že bylo zajímavé ty dvě mapy srovnávat a zjišťovat jak byla minulost jiná. Zajímalo by mě, jestli se ještě někdy mapa Evropy takhle výrazně změní. Asi ne, ale stát se může všechno.

30. 3. 1930

Dneska jsem jen tak klidně odpočívala v pokoji, když jsem slyšela ze zdola rodiče, jak na mě volají: „Aničko! Pojď sem, rychle!“ Povzdechla jsem si. Jak znám rodiče, zase se se mnou budou chtít bavit o politice. S ne moc nadšeným výrazem jsem se přišourala za rodiči a zjistil jsem, že ani tentokrát jsem se nemýlila. Rodiče se se mnou chtěli bavit kvůli nějakému článku v novinách. „Aničko, koukej, prý nás svět označuje za Československý zázrak!“ řekl táta a ukázal mi noviny. „To je sice skvělé, tati“ řekla jsem opatrně a odstrčila noviny, „ale ty víš, že mě tyhle věci moc nezajímají.“. „Ale, prosím tě“ opáčila matka „jak tě, když ti je už 14 let, nemůže zajímat to, že v naší zemi funguje skvěle demokracie, že tu fungují soudy, policie, vláda, zkrátka všechno. No vidíš, jak daleko jsme se posunuli od dob Rakouska-Uherska“ „Ve škole nám říkali, že v Rakousku-Uhersku jsme měli taky demokracii a tady v Československu jsme jí vlastně z té doby převzali“ upozornila jsem. „To sice ano, ale v naší jsme teď daleko dál než v Rakousku-Uhersku. Jsme teď velice vyspělá a samostatná země, možná jedna z nejmypělejších na světě.“ Rychle se nadechl a pokračoval: „Tady v Československu může každý kandidovat na poslance.“ „I když by tvým volebním programem bylo zničení demokracie z ideologických důvodů?“ povytáhla jsem obočí. „To se přece nestane,“ odpověděla na můj komentář máma, „navíc teď trpí skoro celý svět hospodářskou krizí. Skoro celý svět a my ne!“ zasmála se. „Jen neříkejte. Zasáhnout nás klidně ještě může,“ zamumlala jsem a odešla zpátky do svého pokoje.

15. 6. 1933

Vzpomínáte si, jak jsme se před asi 3 lety bavili s rodiči o hospodářské krizi a jak rodiče říkali, že nás ROZHODNĚ zasáhnout nemůže? No, milí rodičové, to jste se teda pletli. Hospodářská krize nás zasáhla a to hodně tvrdě. Dnes, v roce 1933, už je v Československu prý kolem 1 000 000 nezaměstnaných. Mám štěstí, že studuji na gymnáziu. Z novin jsem se včera třeba dozvěděla, že hospodářská krize zasáhla nejvíce naše pohraničí, zvláště pak Německo a německé Sudety. Proto v Německu nastoupil jakýsi Adolf Hitler, který nám ale nečiní moc dobra. Například vyvolává v pohraničí protičeské nálady a klade Československé vládě svoje požadavky. Upřímně doufám, že hospodářskou krizi nějak přežijeme, a že naše demokratická země nezanikne.

14. 9. 1937

Nechci vypadat jako pesimista, ale mám takový pocit, že jde naše republika rychle do háje. Dobře, to, že u nás propukla hospodářská krize, bychom možná ještě vydrželi. Dokonce bychom vydrželi i to, že se nám Německo, vypadá to, snaží sebrat Sudety. Ale dnes na zánět plic zemřel náš prezident, Tomáš G. Masaryk. Za týden se má chystat pohřeb. Upřímně si myslím, že bez něho už to tu Československo moc dlouho nevydrží.

30. 9. 1938

Dnes kolem půlnoci byla sepsána takzvaná „Mnichovská dohoda“ (já bych jí tedy spíše nazvala „Mnichovská zrada“). Že neuhádnete, na čem se zástupce Velké Británie, zástupce Francie, zástupce Německa a zástupce Itálie dohodli? Na tom, že nám seberou německé Sudety. Takže se vlastně v Mnichově dohodli na něčem o nás, ale bez nás. Nejlepší na tomhle všem je, že jsme dokonce měli s Británií a Francií dohodu, že nám v případě útoku přijdou na pomoc. Nejen že nepřišli, ale dokonce podepsali dohodu, která nám sebrala velkou část území! Bojím se, že se naplní prohlášení Winstona Churchilla: „Britové a Francouzi si volili mezi hanbou a válkou. Zvolili si hanbu a budou mít válku.“ Myslím, že tohle by se teď dalo označit jako konec nějaké fáze naší republiky. Co přijde teď? Další „velká válka“?

Anna Baláčková

O MLSNÝCH BOTIČKÁCH

V době první republiky existovalo obuvnictví pana Bati v Gottwaldově, které vyrábělo nádherné boty. Boty byly různých tvarů a z různých materiálů. Malá Anička si vždy boty od pana Bati přála, a tak maminku uprosila, aby jí botičky koupila.

Když Anička oslavovala své osmé narozeniny, od maminky dostala dárek obdélníkového tvaru, zabalený v červeném balicím papíře, obvázaný žlutou stužkou. Anička nedočkavě rozvázala stužku. Poté strhávala balicí papír, až spatřila hnědou krabici s nápisem Baťa. Zvedla víko od krabice a uviděla nádherné kotníčkové boty oranžové barvy s černými tkaničkami. Podrážky měly silné a vroubkované. Anička odhodila víko od krabice na zem a boty si chvíli s obdivem prohlížela. Náhle radostně vykřikla: „Děkuji, maminko!“ Boty rychle popadla a běžela s nimi do předsínky, kde si sedla na zem a hned si je nazula.

Aničce se zdály boty jako obyčejné, ale byly to botičky mlsné. Doběhla v nich k rozcestí, chtěla je ukázat své kamarádce Šárce. A přestože se Anička chtěla vydat doprava k Šárce domů, boty se rozeběhly doleva směrem do města. Anička začala křičet o pomoc, ale nikdo tu nebyl. Boty ji táhly do uzenkářství Emanuela Macešky. Bylo to nejlepší uzenkářství v Gottwaldově, proslavilo se svými báječnými jitrnicemi. Rozrazila dveře a boty běžely rovnou k pultu s jitrnicemi. Zadržané Aničce se ulevilo. Bylo vidět, že botičky mají chuť na jitrnice, ale Anička neměla žádné peníze. V uzenkářství byla také stará paní Folprechtová. Anička ji měla ráda. Cestou ze školy se u stařenky zastavuje a povídá si s ní. Na paní Folprechtovou už musela křičet, protože špatně slyšela, ale Aničce to nevadilo. Chtěla paní Folprechtovou pozdravit, ale stařenka už pomaličku odcházela z uzenkářství na ulici. Když otvírala dveře, ze stívkovy jí vypadly dvě jitrnice. Anička pospíchala ke dveřím, aby je sebrala. Sehnula se, ale jitrnice tam nebyly. Podívala se na boty a vykulila oči. Špičky botiček byly mastné. Než se Anička stihla sehnout pro jitrnice, boty je snědly. Nechtělo se jí věřit, že boty snědly dvě jitrnice. Najednou se uzenkářstvím linula krásná vůně. Byla to vůně čerstvých dortů z blízké cukrárny Novák a botičky už pádily do cukrárny.

Anička vešla do cukrárny a pan Novák ji vlídným hlasem hned pozdravil: „Dobrý den, Aničko,“ hleděl na ni svýma sametově hnědýma očima. Byl to moc hodný pán. Aničce vždy dával nějakou sladkost a dnes to nebyla výjimka. Pan Novák se natáhl k Aničce a podal ji kremroli. Anička si kremroli vzala a poděkovala. Pomalu odcházela z cukrářství a divila se, že jí boty netáhnou. Venku si sedla na lavičku a zakousla se do kremrole. Rozplývala se na jazyku. Aničce ale stále vrtalo hlavou, proč jí boty poslouchají. Stály v klidu na místě a ani se nehnuly. Anička ulomila kousek kremrole a podala ho botičkám. Ty ho hltavě snědly a byly šťastné. Anička jim postupně nalámala zbytek kremrole a vydala se domů na večeři. Cestou se zatavila ještě u hračkářství. Ve výloze obdivovala stavebnici Merkur. V té době si stavebnici přál každý kluk, ale přála si ji i Anička. Až za chvíli si vzpomněla, že musí domů na večeři.

Rychle přiběhla domů, maminka seděla na zahradě a hurovala, kde je tak dlouho. Anička otevřela vrátka a už ji vítal její pes Ťulda. Skákal po Aničce a radostně štěkal. Anička Ťuldu pohladila a odešla se navečeřet. Chtěla usednout ke stolu, ale maminka rozlobeně řekla: „Co ty boty? Tak špinavé a mastné. Hybaj je sundat!“ Anička zakroutila očima a šla si botičky sundat. V předsínce jim pošeptala: „Já vám přinesu kousek od večeře,“ pohladila boty a odešla ke stolu. Když maminka s Aničkou dovečeřely, maminka se zvedla od stolu a chtěla uklidit talíře. Anička rychle vzala kousek párku a strčila si ho do kapsy kalhot. Nenápadně odešla do předsínky a dala kus párku botám. Anička hleděla na boty a povídá: „Maminka měla pravdu, jste špinavé,“ prstem otřela šlehačku z bot a odešla. Anička byla unavená a šla brzy spát. Tu noc spala tvrdě, že ani neslyšela velikou bouřku, která se v noci přihnala. Botičky během noci navštívily spíž a snědly všechno jídlo, co tam bylo.

Druhého dne Aničku probudila maminka, aby došla do mlékárny pro mléko. Anička vylezla z postele, oblékla se a rychle běžela do předsíně. Těšila se, až si nazuje své nové botičky. Když vešla do předsíně, rozplakala se. Botičky byly rozkousané. Maminka v noci pustila Ťuldu do domu, protože se bál bouřky. Botičky byly cítit jídlem, a tak je pejsek rozkousal. Za chvíli do předsíně přiběhla i maminka a povídá: „Já se zblázním. Ten pes v noci sežere všechno jídlo ve spíži a pak tvoje nové boty rozkouše!“ Nešťastná Anička si nazula své staré boty a vyrazila do mlékárny. Přes slzy v očích neviděla na cestu. Přesto si svou cestu prodloužila a šla se podívat do obuvnictví na boty.

Anička stála u výlohy a plakala. Za pár minut vyšel z obchodu nějaký pán. Postavil se za Aničku a zaklepal jí na rameno. Anička se pomalu otočila. Pán měl krásné boty a postupně si ho Anička prohlédla až k hlavě. Jeho hlava připomínala bramboru. Brambora byla porostlá hnědými vlasy sčesanými dozadu. K vlasům také ladilo pánovo husté obočí stejné barvy a slušel mu i veliký podlouhlý nos. Na Aničku shlížel úzkýma očima s krátkými řasami. Pán se vlídným hlasem zeptal: „Copak se ti stalo, holčičko?“ Anička si utřela slzy a odpověděla: „Od maminky jsem dostala k narozeninám boty. Botičky byly mlsné. To odpoledne snědly dvě jitrnice a kremroli. Byly mastné a voněly jako jídlo. Maminka v noci pustila našeho pejska Ťuldu do domu kvůli bouři. A Ťulda mi botičky rozkousal.“ A zase rozplakala. Pán Aničku pohladil po hlavě a řekl: „To mi je líto, ale jestli chceš, tak já ti můžu botičky spravit.“ Anička se podívala na pána a radostně řekla: „To byste udělal?“ pán se usmál a odpověděl: „Ano. Zítra odpoledne budu v obuvnictví. Když mi je ve dvě hodiny přineseš, zkusím je opravit.“ Anička pánovi poděkovala a rozloučila se s ním. Utíkala rychle do mlékárny, aby se maminka nezlobila, že byla dlouho pryč. Když přišla domů, vše mamince vyprávěla. Ten večer nemohla usnout, velmi se těšila a doufala, že hodný pán botičky opraví.

Ráno ji opět probudila maminka, a když se Anička oblékla, podívala se z okna na zahradu. Stála tam její kamarádka Šárka. Anička se bála, že se opravy bot nedočká, ale s Šárkou si hrály, a tak čas utekl jako voda. Nakonec maminka řekla, že už musí vyrazit. Anička se rozloučila s Šárkou a šly s maminkou do obuvnictví.

Ten příjemný pán už na ně čekal. „Tak ukažte ty rozkousané boty.“ Anička šla blíž a podala mu krabici s botami. Pán otevřel krabici a vytřeštil oči: „No, ty jsou rozkousané! Ťulda musí mít ostré zuby.“ Anička se lekla a zeptala se „A půjde to opravit?“ Pán vzal boty do ruky a chvíli si je prohlížel. „Budu dělat, co budu moct,“ odpověděl a přitom se usmál na Aničku. Maminka se s pánem dohodla, že si pro boty přijdou druhý den ráno, potom se rozloučily a odešly. Anička doufala, že se oprava podaří.

Když se vracely domů, Anička zašla za paní Folprechtovou a všechno jí povyprávěla. Ta měla velkou radost a držela Aničce palce, aby se podařilo botičky opravit. Poté si chvíli s paní Folprechtovou povídaly, a pak šla Anička domů. Samou nedočkavostí nemohla vůbec usnout, a když se jí to podařilo, zdálo se jí, jak se opět prochází ve svých opravených botičkách.

Brzy ráno Anička vzbudila maminku, aby co nejdříve vyrazily pro boty. Maminka musela dopoledne vařit a uklízet, a tak pospíchala Anička do obuvnictví sama. Běžela, co jí nohy stačily, už se nemohla dočkat. Doběhla k obuvnictví a vešla dovnitř. Pán už na ni zase čekal. Otevřel krabici a Anička nevěřila vlastním očím. Před ní se objevily opravené botičky, které vypadaly jako nové. Takovou radost Anička ještě nikdy neměla. Krabici zavřela a šla ke dveřím. U dveří se Anička vzpamatovala, otočila se a řekla: „Děkuji moc za vaši ochotu,“ a pán povídá: „Nemáš zač, děvenko, a můžeš mi říkat pane Baťo!“ Anička se usmála a pomalu se vracela domů.

Cestou se pořád dívala na krabici od bot s nápisem Baťa. „To byl Tomáš Baťa!“ vykřikla. Nemohla uvěřit, že se seznámila se slavným Tomášem Baťou. Vesele šla domů. Doma si sedla na zahrádku a vybalila boty z krabice. Sáhla do kapsy a vyndala bonbony Pez. Byly to její nejoblíbenější bonbony. Rozbalila je a jeden bonbon nabídl botičkám, aby ho snědly, ale botičky

nic. Vyndala ještě jeden, a botičky pořád nic. Anička vzala botičky a šla s nimi do kuchyně. Tam je položila na stůl a z šuplíku vytáhla rumové pralinky a Kofilu. Sladkosti položila co nejbližší k botičkám, ale ty zase jen stály na místě.

Z mlsných botiček se staly obyčejné a jejich spíž už byla zase v bezpečí.

Aneta Pekárková

Prababičky deníček

V sobotu jsem šla navštívit svoji babičku a zůstala jsem u ní přes noc. Ráno, když jsem se vzbudila, babička už na mne čekala s mojí oblíbenou snídaní. Začala mýt nádobí a já si pochutnávala na štrúdlu. Náhle jsem si vzpomněla, že máme úkol z dějepisu.

Byl o první republice, protože budeme oslavovat 100 let od vzniku ČSR. Zeptala jsem se, jestli o té době něco neví. Babička mi odpověděla, že ona ne, ale má deníček svojí maminky, která si některé události z tohoto období zapisovala. „Tak počkej, já pro něj dojdu“, řekla. Jak ho přinesla, začala jsem v něm horlivě listovat, uviděla krásně namalované obrázky obyčejnou tužkou, spoustu jmen a zkratek. Babička mne zastavila s tím, ať čtu nahlas. Tak jsem začala....

Je pár dní po válce a vznikla první republika. Já, Nina, mé dvojče, Pavlína, matka Květa i otec Vlastimil žijeme v chátrajícím malém domku na okraji vesnice. Bratr Josef se přišel na statek do sousední obce.

Jednoho mrazivého dne jsem se dozvěděla ve škole od kamarádů, že do bonbónů schovávají výhry. Také mi řekli, že nejvíce se může vyhrát 5000 korun (což byla v té době velká suma peněz). Moc jsme na takové sladkosti neměli, ale přeci jenom jsme maminku uprosily, jestli nemůžeme zkusit štěstí a trochu si dopřát. Maminka nám tedy dala malou peněženku a my se vydaly do obchodu. Koupily jsme bonbóny a se sestrou Pavlínou je nedočkavě otevřely. Ale bohužel v nich nic nebylo. Pouze pár pochutin. Byly jsme malinko zklamané. Vracely jsme se domů a zdálo se nám, že nás pořád někdo pronásleduje. Obě dvě jsme se na sebe podívaly a přidaly do kroku. Po chvíli nakonec i běžely. Ale ten někdo běžel pořád za námi. Hodně jsme se bály, protože se už začínalo stmívat. Konečně jsme zadýchaně doběhly domů a zabouchly s popadajícím dechem dveře. Rodiče přišli a když nás viděli, lekli se, co se děje. Než jsme jim stačily říct, co nás vystrašilo, už někdo zvonil. Maminka se zeptala: „Kdo je tam?“ Za dveřmi se ozval mužský hlas: „Tady Karel Čapek.“ A tatínek se optal: „A co si přejete?“ Pan Čapek odpověděl: „Vaše dcera patrně ztratila peněženku!“ Tatínek hned otevřel dveře a slušně poděkoval. Maminka si v zápětí uvědomila, že to je ten slavný spisovatel a řekla: „Je nám ctí, že jsme Vás mohli všichni poznat a moc děkujeme.“ Po odchodu pana Čapka jsme od tatínka dostaly výprask a zbytek večera probíhal jako vždy. Po večeři jsme si vyčistily zuby, pomodlily se a šly spát.

Touto větou v deníčku končí prababičky celý den a zároveň i příběh. Všude měla hezké černobílé obrázky a velké nápisy. Moc jsem babičce poděkovala a pospíchala domů. Tam už na mě všichni čekali. Po večeři jsem začala vše doma vyprávět. Sice to nebylo tak podrobně, ale moc se jim to líbilo. A abych to nezapomněla, tak jsem si udělala hned úkol z dějepisu. Ráno ve škole ho odevzdala a dostala od paní učitelky jedničku. Byla jsem šťastná, a ještě jednou poděkovala babičce.

Na tento příběh nikdy nezapomenu.

Téma: Jak se připojilo Ústí nad Labem k ČR (báseň) – 7 příspěvků

1.	Chocholoušová Kateřina	sekunda	Gymnázium Jateční	Střed dění
2.	Tesařová Natálie	sekunda	Gymnázium Jateční	„Bereme“
3.	Brhelová Kateřina	7.C	ZŠ Rabasova	Aussig, nebo Ústí?

Kateřina Chocholoušová

Střed dění

1918 – v tom roce,
začalo mít Československo své moce,
byla tohle vážně klika,
vznikla naše republika!
Nebyla však tak veliká,
neměla měst tolika.

Ono se to někdy říká,
že před lety několika,
byla pro nás velká čest,
dostat navíc trochu měst.
Proto v naší republice,
našlo se měst trochu více.

No a proto k naší vlasti,
česko-švýcarské oblasti,
připojeno bylo sem,
město Ústí nad Labem.

Bylo to špinavé město,
vylepšili jsme ho přesto,
teď je jedno z největších,
nejkrásnějších, nejlepších.

Máme tady taky zeleň,
přeúžasně mýdlo Jelen,
a tenhle kraj ústecký,
není vůbec nehezký.

Máme taky Zoo svoji,
se zvířátky nás teď pojí,
bez Střekova, Větruše,
bylo by Ústí bez duše.

Proto Ústí, ten střed dění,
K Německu už připojeno není.

Natálie Tesařová

„Bereme“

Tam kde dneska teče Labe,
leží Ústí milý pane.
Šumí lesy, slunce svítí,
každý Pražák se hned chytí.
Avšak tak, jak je tu dneska,
nebylo vždy částí Česka.
Německo plus Anglie,
pak se přidá Francie.
Tito všichni v Mnichově
vydali nás bez boje.

Ústí kdysi Sudety,
no to jsou mi úlety.
Až po Druhé světové
Němci řekli: „Jémine,
my už Ústí nechceme.“
Češi na to: „Bereme!“
Tak je Ústí zpátky v Česku.
Myslím, že to psali v Blesku.

Kateřina Brhelová

Aussiq, nebo st?

V pohranii malebnm,
leží naše msto.
Je to přesně stovka let,
kdy jsme „stopro“ esko.
Tehdy zde žila Čechů menšina,
všude byla slyšet pouze němčina.
Cel země uží od října oslavuje,
že je součastí Česka,
jenom v st se aží v prosinci tleská.
Jiží se tedy nekoupeme v řece zvané Elbe,
a kdyží je mráz, není Hände to, co nás tak zebe.
Teď je tady Čechů konečně většina,
a tak jen ve školách je slyšet němčina...

Téma: stean na dovolen (vtipn povídka) – 19 přispěvků

1.	vanarov Nella	sekunda	Gymnázium Jaten	Venkov?
2.	Kolářová Ema	prima	Gymnázium a SOŠ dr. V. Šmejkal	Krajan na Rhodosu
3.	Michálek David	sekunda	Gymnázium Jaten	Flanderkovi v Londýně

Nella vanarov

Venkov?

Říkáte si: Dovolena. Odpočinek, relax, naprost klid a krsn prostředí. Budete si to vřak říkat i po tom, co připočtete tři sourozence a msto do slunného Chorvatska jedete za babickou na venkov?

Opovd je, že nebudete. Obzvlst, kdyží je těmi sourozenci devilet, rozmazlen Mša, šestncilet Sylvie, která snad žije jen pro svého kluka a černou barvu, a jako poslední je Arnoštek, kterého mm nejraději. Ale moc si s ním nepopovdš, protože mu jsou tyř roky.

Z myřlenek m vytrhlo prásknutí dveří od auta a ttovo nadřen: „Jedeme, rodino! Urit si to užíjeme!“ Doopravdy si myřl, že s ním vřichni budeme ltat po lese, sbírat borůvky a houby a u toho zpívat rodinn hity z minulého století? Oividn ano.

Dorazili jsme před menř cihlov domek s květináči plnma muřkt. Jakmile jsme vřichni vystoupili, táta s velkm zřivm úsměvem pronesl, jestli bychom pak neřli do lesa. Uží, uží jsme sborov řekli NE, ale vyřla babicka, a to nás ihned přivedlo na jin myřlenku.

„Ahoj dtcky moje.“ řekla mile a roztáhla ruce, aby nás objala. Přibhli jsme k ní a objali ji taky, dokonce i Sylvie. Ta vřak ihned odstoupila a vyslovila nesmrtelnou otázku: „Je tu Wi-Fi? Slíbila jsem Ondrovi, že mu napřu, aží dorazíme.“ „I kdyby tu byla, ty na n nebudeř. Nikdo na n nebude.“ oznámil hrd táta. Sylvie pokrčila rameny. „Mm data.“ vyndala si z auta svůj kufr a zamřila do domku. „Mm pokoj pro hosty.“ dodala a zmizela nm z očí. „Chci do dědečkova pokoje!“ zakņourala Mša. Táta mezitím vyndal zbyl kuřy. „Můžu spát s bab?“ usmíval se

Arnošek a rozhlížel se u toho. „Nespím s Michalou.“ ozvala jsem se, když jsem si brala svůj kufr. „Dobře, s Míšou budu já.“ povzdechl si táta a všichni jsme se se svými zavazadly přesunuli do domku.

Těch deset dní, co jsme tu byli, probíhalo celkem klidně. Ráno jsem s rodinou posnídala babiččin domácí a šla se toulat do lesa, kde jsem si to úplně zamilovala. V poledne jsem se přecpala moc dobrým obědem. Babička se nás vždycky zeptala, na co máme chuť a to, co jsme si řekli, nám uvařila. I když to někdy byla až tři jídla, každá jiná a asi i dost náročná. Já a Sylvie jsme se snažily to babičce usnadnit, a tak jsme si daly buď to, co měla Míša nebo to co měl Arnošek, ale občas se stalo, že jsme ani na jedno neměly chuť nebo jsme to jednoduše nejedly. A odpoledne si babí hrála s Arnoškem, nebo trávila čas utěšováním Sylvie. Její „naprosto hloupý a arogantní“ kluk, jak řekla, se s ní rozešel.

Tak jsme se poslední tři dny procházely po lese společně a probíraly holčičí problémy. Nikdy bych neřekla, že si se Sylvíi budeme tolik rozumět. Zjistila jsem, že je vlastně fajn člověk, i když vím, že doma je občas na zabití. Vždy jsem ji viděla jen jako otrávenou, našťvanou pubertáčku, jejíž život závisí na Ondrovi, a co chodí oblečená jako smrtka. Táta to komentuje slovy, že by z fleku mohla dělat šéfovou pohřební služby. Ale teď vím, že si vždycky budeme mít o čem povídat. Alespoň do té doby než si najde nějakého jiného pitomce.

Nadešel den odjezdu. Všichni jsme tehdy pobíhali jak šílení a sbírali naše věci, co byly různě poházené po domě a rvali je do kufrů. Když už jsme měli všichni sbaleno, babička nám dala obří svačinu. Pak už jsme se jen rozloučili, poděkovali babičce za to její rozmazlování, nasedli do auta a rozjeli jsme se domů, směr Ústí nad Labem.

Ema Kolářová

Krajané na Rhodosu

Čtyřlenná rodina Novákových z Ústí nad Labem se konečně dočkala vytouženého odletu na Rhodos. Pan Novák, paní Nováková i jejich děti, Sandra a Dalimil, se těšili na vysněnou dovolenou. Pan Novák neváhal připlatit za luxusní hotel, od kterého očekával, že v něm bude ubytována pouze bohatá klientela ze Západu. Pan Novák totiž nechtěl poslouchat řeči českých "autobusových zájezdů" o tom, co musíte určitě vidět, co si rozhodně nenechat ujít nebo co kde nakoupíte nejvýhodněji. Na tyhle řeči byl pan Novák vysloveně alergický.

Když vystoupili z taxi, oněměli úžasem. Děti se hned vrhly na pláž a paní Nováková si užívala služeb pětihvězdičkového hotelu. Pan Novák byl rád, že si konečně odpočine od práce a může být s dětmi. Jako balzám na jeho duši působila směsice jazyků, kterou slyšel kolem sebe a které nerozuměl.

Teprve třetí den u snídaně dolehla k jeho uším čeština. Pan Novák sebou trhl a podíval se, odkud přichází. Uviděl sympatickou dvojici, která se snažila usměrnit pohyb svých dětí: " Emilko, Vašku, nelítejte, nejste na nádraží v Ústí!" "To je ale náhoda", pomyslel si pan Novák. "Takovýhle hotel a sejdou se v něm dvě rodiny z Česka a obě zrovna z Ústí nad Labem."

Podělil se o své zjištění i se svou manželkou a dětmi. Ti možnost promluvit si s Čechy radostně uvítali. Svobodovi, jak se druhá rodina jmenovala, byli v přibližně stejném věku jako Novákoví, a tak není divu, že se děti rychle skamarádily a i dospělí skončili v družném hovoru. Další náhodou bylo, že obě rodiny bydlely v Ústí na Mírovém náměstí. Pan Novák začal zjišťovat, kde přesně Svobodovi na Míráku bydlí. A tady nastal kámen úrazu. Svobodovi vůbec nebyli schopni to panu

Novákovi vysvětlit. Jejich popis Mírového náměstí vůbec neodpovídal realitě. A to pana Nováka rozčílilo: "Vy jste snad v životě v Ústí nad Labem nebyli!" "To se tedy pletete, pane Novák, v Ústí nad Labem jsme byli nedávno v ZOO. Ale bydlíme v Ústí nad Orlicí," odpověděl klidně pan Svoboda. Všichni se začali smát a dodnes dávají tuto historku k lepšímu.

David Michálek

Flanderkovi v Londýně

Flanderkovi jsou normální rodina, která bydlí v paneláku a má klasickou oktávku, prostě rodina. No a právě Flanderkovi se docela nedávno rozhodli jet na dovolenou. Máma s tátou začali obíhat cestovky, ale nic z nabídky jim nesesedělo, pak tedy večer na jedné rodinné poradě táta bouchl do stolu a řekl: „Přece nejsme blbí, koukneme na "Last minute letenky", poté na "Booking" a vycestujeme sami. Co je na tom těžkého?". Všichni souhlasili. Táta zapnul počítač a všichni se kolem něho shlukli, když už byl táta na stránkách "Last minute", zjistil, že si můžou dovolit leťet pouze do Turecka, nebo do Egypta. Tak se rozhodli hlasovat, děti ale chtěly do Londýna kvůli "London Eye" a taky se bály žraloka jehož viděli v nedávné reportáži. Jenže táta a máma si přáli zažít "večerní romantiku" na pláži, a tak hlasy své ratolesti smetli ze stolu. Poté se podívali na "Booking" a v Egyptě našli apartmán, který byl 50 metrů od pláže, a k tomu za rozumnou cenu. Začali balit a připravovat se na cestu a týden na to vyrazili na letiště Václava Havla.

Flanderkovi parkují na letišti a každý si chce něco splnit, máma a dcerka si chtějí dát kafe a čokoládu ve "Starbucks", synek si chce koupit pamlsky do letadla. A táta? Ten má nejtěžší úkol, musí najít cestu do letadla a přitom nesmí zapomenout na nic důležitého, hlavně to musí včas stihnout.

"Uffff" vydechnou Flanderkovi, když konečně sednou do letadla. Všichni jsou nervózní, jelikož letadlem ještě nikdy neletěli, ale jakmile vzlétnou, nestačí se divit, jak je svět ze shora krásný. Poklidný let vyruší kapitánovo oznámení: „Připoutejte se a uveďte stolky do uzavřené polohy, chystáme se na přistání.". Jelikož všem flanderkům při přistání zalehly uši, tak neslyšeli, jak kapitán říká: „Vítejte na letišti Heatrow v Londýně, děkujeme, že jste si pro Váš let vybrali áirolinku "Ryanair" a přejeme Vám příjemný pobyt v Anglii.". Flanderkovi si zatím mysleli, že jsou v Egyptě, a jejich domněnku vyvrátil až obrovský nápis "Welcome to London!". Máma a táta na nápis jen čučeli a nic neříkali, kdežto děti měly obrovskou radost, že jsou v Londýně.

„Ha!" vykřikla máma, když zjistila, proč jsou v Londýně, tátovi se totiž podařilo objednat letenky do Londýna, ne do Egypta. Naštěstí šel jejich "booking" na apartmán v Egyptě zrušit. A vzhledem k tomu, že Flanderkovi neměli peníze na to, aby přeletěli do Egypta, tak se rozhodli zůstat.

No a nakonec si dovolenou všichni užili natolik, že na ni doted' vzpomínají, tak se domluvili, že se do Londýna zase vypraví.

Téma: Příběh z první republiky (volný styl) – 11 příspěvků

1.	Jandová Ema	8.A	ZŠ a MŠ Libouchec	Baumgartenstrasse
2.	Běloubková Karolína	V3.A	Gymnázium Jateční	Bílé světlo
3.	Kaplanová Alžběta	V3.A	Gymnázium Jateční	Cesta do bezpečí

Ema Jandová

Baumgartenstrasse

Antonín běžel prázdnou ulicí. Pršelo. V hlavě měl vymeteno a krk v jednom ohni. Už měli být u Marie. Čím blíže k Bräuhausshanke byl, tím víc ho sžíral vztek. Kdyby se Hans ráčil dostavit, už mohli dávno začít. Místo toho teď sípal a v duchu si sliboval, že až ho najde, a že to určitě bude nad půllitrem piva, vlastnoručně ho uškrtí. Ani nepomyslel na to, že jeho ruce by stěží dokázaly, byť jen obejmout Hansův mohutný krk.

Všechno bylo přesně tak, jak předpovídal. Hans ležel za stolem a před ním stál zpola vypitý půllitr piva. Antonín k Hansovi přišel a snažil se nevnímat, jak z něj táhne hlína, pot a alkohol. Znal ho teprve pár týdnů a už teď si byl jistý, že si rozhodně nelibuje v osobní hygieně. Antonín ho chytl za rameno a surově s ním zatřásl. Hans jen zachrápal.

„Ten se hned tak neprobeře!“ ozval se tělnatý výčepní pobaveně sledující Antonínovo počínání. Antonín mu znovu zatřásl ramenem.

*

Někdo mu třásl ramenem a on prostě zabohta nemohl přijít na to, proč. Zasténal a převalil hlavu na druhou stranu.

„Co chceš?“ zeptal se otráveně. Před ním stál Antonín. Sedl si ke stolu a přehodil nohu přes nohu. „Myslím, žes na něco zapomněl, Hansi.“

*

Ve chvíli, kdy Antonín s Hansem rozrazili dveře, Marie pozorovala Františka a přemýšlela, proč se k nim vůbec přidal. I přes své oblečení působil ležérně elegantním dojmem: bradu měl vždy zvednutou, košili zastrčenou do kalhot a všechny knoflíky zapnuté. Marie se neustále divila, že nemůže sehnat práci. U ní i Antonína se to dalo pochopit, o Hansovi ani nemluvě, ale on byl pro ni záhadou.

„Hádám, že jsi nepřišel pozdě proto, že tě pohltila Kafkova nová kniha.“ Zasmál se František.

„Sklapni!“ obořil se na něj Hans, ale jen stěží dokázal ta slova vyslovit, jak mu alkohol svázal jazyk. Antonín zakoulel očima, popadl Hanse za límec a postrčil ho k nejbližší ze židlí. Ten do ní nejdřív naboural a pak si na ní nemotorně sedl. Antonín se posadil vedle něj a znaveně zavřel oči. Očividně nebylo jednoduché dovléct Hanse až sem. Marie se zadívala do Františkových očí a zjistila, že se upírají na ní. Už se chtěla odvrátit, jenže v tom ji přepadla myšlenka, že by z něho byl dobrý táta – milý, chápavý... Bedřišce by se určitě líbil. V mysli je oba viděla, jak si hrají s jejími oblíbenými dřevěnými koníky.

„Nerad tě ruším, Marie,“ vytrhl ji z úvah Antonín, „ale právě jsme ztratili hodinu času, tak bysme měli kvaltovat, ať to všechno stihnem.“ Hans souhlasně zamručel. Rozhodla se zahájit schůzi.

*

Kůlnou se několik desítek sekund rozléhalo trapné ticho. Všichni po očku sledovali Marii, jež měla tohle celé na svědomí. Vypadala zmateně, jako by netušila, čím začít. Antonín byl rozhodnutý jí pomoci.

„Takže...“ zkusil to, přičemž si nervózně skousl ret. Neměl ponětí, co dělat. „Neměli bysme říct nějaká slova na zahájení?“ Marie se na něj vděčně podívala.

„Tak já bych to začal.“ Překvapilo ho, že se toho ujal právě Hans. „Chci to mít rychle z krku, takže bych teda řek, že jsme se tu sešli, abysme se dohodli, jak to provedem.“

„A má tu někdo nějaký nápad?“ Nikdo nepromluvil, ani Marie. Antonín už měl toho chození kolem horké kaše dost. „Morcec hadry, takhle se nikam nedostanem.“ Dával si záležet, aby zněl vůdcovsky, nechtěl být za nejzranitelnějšího. Naneštěstí přesně takový budil dojem: Byl hubený, dlouhé ruce za ním povětšinou neohrabaně vlály. Alespoň se snažil působit stejně důstojně, jako František. Nedařilo se mu to, ale František byl o osm let starší a on pochyboval, že se v sedmnácti ovládal stejně mistrně, jako nyní.

„Měli bysme si prostě shrnout, co víme, a pak se vydat pro další informace. Nemůže být tak těžké založit požár.“ Hans po slově „požár“ přemýšlivě nakrabil obočí. Františka s Marií ten úkaz zřejmě šokoval stejně jako jeho.

„Víte, co echt dobře hoří? Pálenka. No vopravdu, tuhle jí do sebe chlapi lili zapálenou.“ Marii se ten nápad zřejmě zalíbil.

„To je skvělé, můžeme...“ František Marii nenechal, aby větu dokončila.

„Nemyslím, že každý má rád alkohol jako tady Hans. A navíc, jak byste se k těm jeho údajným lahvám chtěli dostat?“

„Každej má doma něco k pití, zvlášť zazobanej uhlobaron.“

„To možná, Antoníne, ale jak se k nim chceš kručínal fagot dostat?“

„Můžeme si přinést vlastní, Františku. Vsadím se, že tady Hans by to mohl obstarat.“

„Tak to ne, Maruško, já se svých drahoušků nevzdám.“

„Tak heleďte,“ podíval se František na každého z nich. „mě prostě nepřijde jako dobrý nápad lít mu na vilu pálenku.“

„A to proč?“ Zapojila se do hádky Marie.

„Protože bude pšakrev cholera divný, když se tam budeme motat a zalévat mu vilu pálenkou.“

„Máš pravdu“, uznala Marie sklesle, zatímco si mezi prsty nepřítomně převalovala lem šatů. Hned vzápětí se ale znovu narovnal. „Nešlo by to, ale co kdybychom u toho zalévání zůstali? Můžu se nechat najmout jako jeho zahradnice. Mohla bych odposlechnout nějaké informace a...“

„Není to tak vysoká pozice na to, aby ti sděloval své plány,“

„Třeba by byla tak nepodstatná, že by si jí ani nevšímal a v její přítomnosti je sděloval někomu jinému.“ Antonín chtěl mluvit dál, ale František ho zastavil zdvižením pravačky a sám mluvil, jako by ho nikdo nevyrušil.

„A navíc, má drahá Marie, bychom o tebe neradi přišli.“ Marie zčervenala od uší až po paty. „Avšak když už jsme u toho najímání, mám pocit, že ctěný pan uhlobaron shání osobního sluhu.“

Marie na něj zírala s otevřenými ústy. Cítila se trochu jako opilá. Vždyť jí František právě oslovil „Drahá“! Když se na svůj plán dívala zpětně, také jí přišel nesmyslný, i když nevěděla, jestli proto, že jí ho vyvrátil právě on.

Překvapilo ji, když se František nabídl, že se pokusí stát Petschkovým osobním sluhou, ale z nich čtyř se na tu práci hodil rozhodně nejvíc. Ona byla žena, takže by o ní Ignatz Petschek ani neuvažoval, Hans rozhodně neměl patřičné chování a Antonín byl moc mladý a zbrklý.

František byl elegantní, úplně jiný než Josef. Její mrtvý manžel nikdy nešel pro ránu daleko, vždy se jí zastával a měl v sobě jakousi sílu a vitalitu. V myšlenkách opět zavítala k Bedřišce, své čtyřleté dceři. Josef zemřel na španělskou chřipku dřív, než se narodila. Byl by pro ni dobrým otcem? Rozhodně by ji chránil stejně jako Marii. Přese všechno jí ale přišlo, že by mohla mít Františka opravdu ráda. Proto jí jeho návrh tak vyděsil. Její manžel sloužil u Petschka, jenže v rámci snižování stavu přišel o místo. Marie to vnímala jako začátek všeho zlého, ale nikdy by jí nenapadlo, že její zášť zajde až tak daleko. Ona byla už dlouho bez práce. Peníze jim rychle došly, a tak se ulice stala jejich novým domovem. A pak to přišlo: pandemie. Její drahý ležel v postranní uličce, protože nemocnice byly přeplněné a lékaři moc drazí. Žhnul jako uhlíky, bolely ho svaly a nemohl dýchat. Snažila se mu pomoci, ale po pár dnech, během kterých se jen záhadně nenakazila, jí došlo, že zemře. Věděl, že jeho chvíle přichází. Donutil ji, aby mu došla pro vodu. Nikdo jí neotvíral, všichni se báli nákazy. Když se vrátila, nebyl tam. Panikařila a hledala ho, dokud

jí nedošlo, že jeho tělo již dávno odklidili. Zachránil jí před posledním rizikem nakažení a šokem z jeho smrti. Naposledy jí zachránil. A jejich ještě nenarozené dítě taky.

*

Když se po půl hodině dohodli, na čem budou následující týden pracovat, Hans byl opravdu vyčerpaný. Oči se mu zavíraly a jen stěží si dokázal vybavit, jaký je jeho úkol - sehnat benzín a sirky na podpal. Antonín měl sbírat informace o domě, o tom, kolik má oken a v jakou dobu do něj chodí nejméně lidí. Františkův úkol byl bezesporu nejtěžší: nechá se najmout jako uhlobaronův osobní sluha. Zjistí, jak to ve vile chodí, popřípadě která místnost by nejlépe hořela. Vyzví také, kolik je v domě služebnictva. Marie doufala, že za týden budou mít všechny potřebné informace a Hans měl úplně stejné tužby. Nemohl se dočkat, až bude bez povinností.

*

Antonín po několik dnů pečlivě sbíral informace, ale pak ho věčné okounění kolem vily začalo nudit, protože si již pamatoval každý detail. Petschkova vila byla krásná a monumentální stavba: upravená, s několika čistými obdélníkovými okny a dvěma vchody. Patra byla oddělena vodorovnou římsou. Obzvláště vznešeně působily dva zdobné štíty s drobnými vížkami. Celá byla obehnaná tepaným plotem. Několikrát dokonce zahlédl samotného uhlobarona Petschka, mužíka s kulatým obličejem, který mu pokrývaly hluboké i mělké vrásky, z nichž měl kolem očí poskládaný celé vějíře. Pod nosem mu rostl mohutný knír a nad očima mu rašilo stejně tak husté obočí. Jednou ho viděl poblíž muže s podobnými rysy a po chvíli naslouchání zjistil, že je to jeho bratr Julius.

Se všemi informacemi se svěřoval Marii, která je zapisovala na okraje zdarma rozdáváných novin. Tvrdila, že ji Němec nestojí za kupovaný papír. František si s výzvědami vedl ještě lépe. Práci bez sebemenších potíží získal a ve svém volném čase si s ní povídal o získaných postřezích.

Tři dny před akcí se všichni znovu sešli a prodiskutovali detaily. František zjistil, kde se v domě nachází kuchyň, a tak se požár rozhodli založit právě tam. Petschek sice vlastnil i velkou knihovnu, ale hořící kuchyň bude působit přirozeněji. Podle plánu je František do vily dostane asi hodinu a půl po večeři. Ignatz večeří každý den v šest a služebnictvo poté ještě hodnou chvíli uklízí. Po večeři Petschek řeší obchodní záležitosti, ale na středu má důležitou schůzku mimo svůj dům.

Antonín si hluboko do čela posadil tvídovou čepici a do kapsy strčil náhradní sirky pro případ, že by na ně Hans zapomněl. Na Baumgartenstrasse panoval klid a ticho, jen na druhé straně ulice se pohybovaly dvě siluety. Jedna z nich byla drobná a tichá, druhá našlapovala těžkopádně a motala se. Marie s Hansem. Tiše přeběhl na jejich stranu. Šli v tichosti a zastavili se až kousek před vilou.

Po chvíli se k nim přiblížila čtvrtá postava a gestem ruky je vybídla, aby ji následovali. Přikradli se až k plotu, kde se František náhle zastavil. Před vilou nebyli jediní. Zpoza keře vystoupil kulatý muž v elegantním obleku a se zlověstným úsměvem na tváři. Antonín ho znal, neboť ho polední týden vytrvale sledoval. Ignatz Petschek si je všechny pomalu prohlédl a usmál se ještě intenzivněji.

*

Marie byla chvíli přesvědčená, že její srdce vynechalo několik úderů, ale bilo ještě rychleji než obvykle, dokonce rychleji, než když byla s Františkem, který stál podivně klidně. Udivovalo ji, jak se dokáže ovládat. Jeho pravým opakem byl Antonín, klepal se a vypadal, že by nejrady vzal nohy na ramena. Nebyl sám. Petschek prolomil překvapené ticho.

„Také mne těší. Hádám, že vy, slečno, budete Marie. A vy, mladý muži Antonín. Rád poznávám i vás, Hansi.“ Jak to krucinál ví? „A konečně, můj milý František. Vaše peníze již čekají v bance.“ František kývl hlavou, že rozumí. Marie se vyděsila, ale když zůstal stát po jejich boku, trochu se jí ulevilo. Petschek třeba mluvil o výplatě... Uhlobaron mu pokynul rukou. František sklopil hlavu a pokorně se postavil po Ignatzův bok. Všechny její naděje se v mžiku rozplynuly. František stál se sklopenou hlavou a snad poprvé se nikomu z nich nedíval do očí.

„Copak vás sem přivádí? Slyšel jsem, že jste si na dnešní večer naplánovali menší táborák.“

„Nevím, o čem to mluvíte.“ Antonín naneštěstí neuměl lhát. Nervózně si kousal tvář, prsty třel o sebe a vyhýbal se očnímu kontaktu.

„Samozřejmě, že nevíte,“ pronesl Petschek ironicky, „ale bohužel pro vás to vím já. Tady Františkovi netrvalo ani pár dní dostat se vám pod kůži. Zvlášť tobě, Marie.“ Donutila se pohlédnout do Petschkových očí. Antonín zatínil ruce v pěst a Hans vypadal, že mu teprve teď dochází, kdo před ním vlastně stojí. Ráda by situaci nějak zachránila, ale na výmluvy a vysvětlování bylo pozdě. František Petschkovi všechno řekl. Otočila se na patě, jenže ještě než stihla odejít, Petschek na ní zavolal. „Počkejte, drahá! Myslíte si, že pokus o zničení mého majetku přejdu bez povšimnutí?“ Něco Františkovi pošeptal a on vešel hlavním vchodem do vily a po chvíli se vrátil v doprovodu dvou ozbrojených mužů.

„Nerad bych, aby se nám něco vymklo. Pokud se necháte v klidu odvést, nic vám neudělají.“ Marii vyhrkly slzy.

„Tak to teda ne, my s váma nikam nejdem.“

„Odvedte je násilím.“ Poručil Petschek mužům a ti se ke trojici odhodlaně vydali. Marie se přistihla, že couvá. Muži zrychlili a oni se dali na útěk. Pak zazněl výstřel. Kulka rozbila zeď jen kousek od Mariiny ruky – nesnažili se je zabít. Všichni tři jako na povel zastavili. Muži se ale nejspíš báli, aby se znovu nerozutekli a nepřestávali na ně mířit. Hans se v ochranářském gestu a řítil postavit před Marii. Vtom vzduch rozčísil další výstřel a Hans se skácel k zemi.

*

Antonín i s Marií zoufale vykřikli. V něm se rozlila čistá zloba.

„Jdu s vámi,“ prohlásil. „Ale chci něco říct Marii.“ Muži se na sebe skepticky podívali, ale pak naráz pokrčili rameny. Přistoupil k ní a zašeptal: „Až řeknu, uteč. Neohlížej se, prostě jen běž. A pozdravuj Bedřišku.“ Vykročil k mužům, přičemž na Marii vykřikl. Ta se dala na útěk, byla jako v transu a ani neprotestovala. Možná toho později budou litovat. Rozpřáhl ruce rozhodnutý chránit jí vlastním tělem. Jeho dlaně bránily mužům ve výhledu. František na Marii upíral smutné štěněcí oči. Antonín věděl, že je mu to líto a že Petschkovi neřekne, kam by Marie mohla jít. První kulka určená pro Marii ho zblízka zasáhla do předloktí. Sykl a stiskl si ho, ale to už byla Marie za rohem. Znaveně se skácel k zemi a nechal se odnést. Pryč od všeho, na čem mu záleželo.

Karolína Běloubková

Bílé světlo

„Crrrrr!“ zazvonil někdo na vstupní dveře rodinného domu. „Kdo to je?“ zakřičel Jakub ze svého pokoje přes celý dům na matku. „Teta Monika mě přišla vyzvednout, protože spolu jdeme na novou historickou výstavu do místního muzea,“ odpověděla ve spěchu matka. Jakub jen zakroužil očima a dále se věnoval hraní na počítači. „A na stole jsem ti nechala lísteček, tak buď tak hodný a udělej všechno, co na něm je, než se vrátím domů. Zatím ahoj!“ zabouchla za sebou dveře a odešla. „To určitě,“ pomyslel si Jakub. Jelikož jeho tatínek byl dlouhodobě na pracovní cestě a naštěstí neměl žádné sourozence, zůstal doma úplně sám. A tak se nezaobíral nějakými povinnostmi a šel se raději dolů do obývacího pokoje dívat na televizi.

Poté co mu skončil v televizi jeho oblíbený film, si šel lístek znechuceně přečíst a nemohl uvěřit vlastním očím. „No to snad nemyslí vážně!“ postěžoval si Jakub při pohledu na úplně popsaný kus papíru. „Proč musím pořád všechno dělat jen já?! To jsem snad otrok nebo co?“ dodal. V tuhle chvíli mu nezbývalo nic jiného než začít úklidem půdy, protože nechtěl riskovat, že by to nestihl do jejich návratu. Vydal se tedy po schodech až nahoru. Když otevřel vrzající dveře půdy, všiml si kartonové krabice, která ležela před velikou skříní s policemi plných knížek. Opatrně se k ní doplížil, aby cestou nezakopl a vysypal celý obsah krabice. Nic víc, než kusy starých novin a dalších zbytečností v krabici nebylo, ale pak si všiml zaprášené odřené kazety. Jakub byl velmi zvědavý, a tak seběhl i s kazetou zpátky k televizi, aby si ji mohl přehrát. Jen co se mu to podařilo, celý dům osvítilo jakési bílé světlo, ve kterém se Jakub okamžitě rozplynul.

„Kde to jsem?“ rozhlédl se Jakub kolem sebe. Ležel uprostřed louky za teplého podzimního dne. Kolem něho pobíhalo několik bosých dětí v otrhaném oblečení v jeho věku a vesele na sebe něco pokřikovali. Nikdo si Jakuba nevšiml do té doby, než na ně zavolal: „Můžete mi někdo vysvětlit, kde to jsem?“ „Co to je otázku?“ zašklebil se na něho jeden z chlapců a pomohl Jakobovi vstát. Kuba ze sebe otřepal veškerou trávu, a když se podíval před sebe a uviděl staré domy a oblečení ostatních dětí, došlo mu, že by se měl zeptat spíš na něco jiného než na to, kde je. „Tak mi aspoň řekni, co je právě teď za rok,“ řekl směrem k chlapci. „No přece rok 1928. A jinak já se jmenuju Jirka. A ty?“ zeptal se chlapec. Jakub tam jen strnule stál a pořád nemohl uvěřit, co to právě slyšel. Chtěl zavolat mamce a říct jí, co se stalo, ale pak si uvědomil, že u sebe mobil nemá a v téhle době žádný jiný telefon určitě nikde nenajde. „No já jsem Jakub a potřeboval bych se dostat domů,“ odpověděl. „Domů? Co tím jako myslíš Kubo?“ zeptal se Jirka a ostatní děti kolem nich už se začaly pomalu rozcházet, což Jakuba trochu znervózňovalo. „Asi ti to bude připadat jako nesmysl, ale stala se mi taková nehoda a najednou jsem se tu objevil,“ snažil se vysvětlit Jakub. „S tebou je ale zábava,“ zasmál se Jirka a pokračoval: „Za chvíli se začne stmívat, tak už raději pojď a zítra se uvidí, co s tebou.“ A tak se Jakub mlčky vydal v jeho stopách.

Celou cestu k nim Jirka vyprávěl Kubovi o jeho životě. Jeho rodiče jsou na tom po válce ještě celkem špatně. „Táta pracuje jako dělník, a tak si moc nevydělá a mamka je většinu času doma a snaží se uživit rodinu z našich vlastních zásob, s čímž jí každý den pomáhám. Nebo taky pro nás šije oblečení a tak. Já chodím ještě s několika mými kamarády každé ráno ve všední den do školy a hned potom pomáhat do továrny. Domů se vracím někdy odpoledne jako dnes. Pár peněz, které v ten den dostanu, utíkám domů dát mamince, aby mohla jít koupit něco málo k večeři. Ještě mám staršího bratra, který si sehnal nějakou práci dost daleko odsud, aby pomohl uživit rodinu, ale chodí domů jen jednou za týden, a tak se o sebe snaží postarat sám, protože pracuje strašně dlouho, což by neměl. Stýská se mi po něm, ale vím, že to s námi myslí dobře a až jednou vyrostu, chci být pracovitý a užitečný jako on.“ Jakub si vzpomněl, jak doma nikdy nic neudělá a své matce s ničím moc nepomůže a měl ze sebe špatný pocit. Začal přemýšlet o tom, co by se stalo, kdyby udělal všechno, co má a nikdy by neodbíhal od práce stejně jako s tou pitomou kazetou, díky které trčí úplně v jiném roce.

„A jsme tady,“ poznamenal Jirka pár metrů přede dveřmi. „Není to nic moc, ale já jsem si na to za těch několik let zvykl,“ dodal. Domek tvořila jedna větší místnost s jednou postelí, jídelním stolem s několika židlemi a s dalším vybavením. Oba jeho rodiče už byli dnes doma a jen unaveně posedávali. „Ahoj, mami a tati, tohle je můj nový kamarád Kuba, kterého jsem našel zmateného ležet na louce. Asi vám nebudu podrobně vyprávět, co tu dělá, ale potřeboval by na jednu noc někde přespát,“ řekl Jirka svým rodičům, kteří bez řečí souhlasili: „Samozřejmě že tady může tvůj nešťastný kamarád přespát,“ odpověděla jeho matka a pokračovala: „Jinak jsem uvařila takovou polévku, takže si Kubo můžeš dát s námi.“ Jakuba překvapilo, že lidé, kteří toho mají sami málo, by se s ním klidně rozdělili, ale on byl strašně moc unavený z toho přesunu do minulosti, a tak slušně poděkoval a lehl si do jednoho z rohů místnosti na starou deku, na které spával normálně Jirka a po chvíli usnul.

„Kubo, vstávej! Slyšíš?!“ snažila se ho maminka probudit. Jakub okamžitě otevřel oči a strašně se mu motala hlava. „Co se to stalo?“ opakoval Jakub. „Teď jsem se vrátila domů z té výstavy, a když jsem na tebe volala, tak jsi mi neodpovídal a pak jsem tě našla tady nahoře na půdě, jak tady ležíš zasypaný knihami. Nejspíš si strčil do té skříně a uhodil ses do hlavy a upadl do bezvědomí. Bolí tě něco?“ strchovala se maminka. „Ani ne,“ ulevil si Jakub a byl moc rád, že to všechno byl jenom sen. Pak si ale všiml, že ta kazeta, která ležela vedle jeho ruky, je opravdová a trochu znervózňel. „Děje se něco?“ zeptala se ho, když se všimla jeho zděšeného výrazu. „Já jen, že jsem tady tuhle kazetu nikdy neviděl a zajímalo by mě co to je,“ řekl tiše a pokusil se konečně vstát. „Tak já se na to podívám a ty tady zatím srovnej všechny knihy zpátky do polic,“ sebrala matka kazetu ze země a vydala se po schodech dolů k televizi. Jakub se do toho pustil, ale stále mu vrtal hlavou ten sen. Přišel mu jako skutečný a nemohl na to přestat myslet. Za okamžik celý dům zalilo to jemu již povědomé bílé světlo a všechno rázem utichlo. Jakub se hned běžel podívat, co se stalo, ale po jeho matce tam zůstala jen ta podivná kazeta.

Alžběta Kaplanová

Cesta do bezpečí

Je září roku 1937. Právě mě vzali na Vysokou školu pedagogickou v Praze. Pocházím z Ústí nad Labem. Má matka je Češka a můj otec je původem z Berlína, ale já byl doma vždycky v Čechách. Jen můj otec s tím nikdy nesouhlasil. On je totiž velký podporovatel německé vlády a v této době zvláště Hitlera, jeho bývalí spolupracovník a blízký rodinný přítel, je teď v Hitlerově vládě, což znamená, že můj otec ví o spoustě věcí dopředu. Přál si, abych pracoval ve státní správě jako on, ale to jsem já nechtěl, chtěl jsem učit děti, proto jsem teď tady. Nastupuji do prvního ročníku a nikoho tu neznám, ale je to, co chci.

Zrovna jsem chtěl vstoupit do učebny, když v tom do mě vrazí dívka. „Au,” ozvalo se ze mě. „Moc se omlouvám,” řekla dívka „jsi v pořádku?”

Teď, když jsem ji spatřil, všiml jsem si, že je pěkná. Chvíli jsem na ni hleděl, ale pak mi došlo, že bych měl odpovědět na otázku. „Ano, jsem. A ty?” chtěl jsem říct jméno, ale vzpomněl jsem si, že ho neznám.

„Ráchel. A tvé jméno? A ano, jsem v pořádku.”

„To je židovské jméno,” uvědomil jsem si a všiml jsem si židovské hvězdy, kterou měla na řetízku. „Já jsem Franz,” představil jsem se a ona se zarazila. Nedošlo mi, že židé se s Němci moc nemusí a mé jméno je německé, proto jsem se to snažil napravit „ale tady v Praze mi všichni říkají František.”

„Takže ty jsi Němec?”

„Ano, ale moc se s tím nechlubím, nemám Německo rád, všichni si tam myslí, že jsou nadřazení, když jsou Němci.” vysvětlil jsem ji.

„Já otci říkala, že jsou i dobří Němci.”

„Řekla, že jsem dobrý” radoval jsem se v duchu, když v tom zazvonilo „Asi bychom měli jít na hodinu.” řekl jsem „Co máš ty? Já mám úvod do pedagogiky.”

„Já též, to můžeme jít spolu,” odpověděla a já jsem byl uvnitř sebe nejšťastnější člověk na světě. Celý zbytek dne jsme si spolu povídali, jak to jen šlo, a tak to pokračovalo dalších pár měsíců. Přitom, co jsem se já seznamoval s Ráchel, otec mi posílal spoustu dopisů o politické situaci a ta se neustále zhoršovala. Někdy v první polovině listopadu 1937 mi napsal:

Franzi, vypadá to, že Hitler konečně něco plánuje, nevím co, ale bude to velké a slyšel jsem, že budou mít problémy i ti zatracení Židé.

Můj otec nevěděl, že má blízká přítelkyně je Židovka, velmi mě to znepokojilo.

Hned dalšího dne jsem Ráchel vše řekl. Jako vždy jsme se sešli na oběd a já tedy začal „Ráchel, už dlouho ti chci něco říct, můj otec mi často píše dopisy a většinou se zmíní i o politické situaci a asi před dvěma měsíci mi napsal o tom, že se něco chystá, nejspíš i proti vám, židům. Myslel jsem, že je to jen planý poplach, ale v posledních dopisech mě pořád žádá o to, abych se vrátil, jak píše on, domů.” Když jsem skončil, vypadala Ráchel velice ustaraně, proto jsem se zeptal, „ty snad víš ještě něco?”

„Už dlouho si myslíme, že se něco děje, ale teď je to potvrzeno. Měla jsem ti to asi říct, ale přemýšleli jsme i o odchodu ze země.”

„To vypadá špatně ...” pomyslel jsem si. Seděli jsme tam mlčky asi čtvrt hodiny, ani jeden nevěděl, co s námi bude. Nakonec jsem dospěl k tomu, že se přidám k Ráchel. „Chci abys věděla,” začal jsem „že do toho půjdu s tebou. S Čechy to vypadá špatně a do Německa nechci, ale chtěl bych s sebou vzít i mou matku.”

Začali jsme připravovat plán. Čechy byly v pasti. Chtěli jsme do Británie, ale přes Rakousko to nešlo. Museli jsme přes Německo. Než jsme sehnali falešné doklady, byl už srpen 1938. Na cestu jsme se vydali prvního září. Protože pocházím z Ústí a okolí dobře znám, rozhodli jsme

se dojet vlakem do Ústí, pak do Tisé autobusem a zbytek dojít pěšky, jinak bych přešel jen já. Než jsme se dostali do Tisé, byla už úplná tma. I když jsme byli všichni unavení, museli jsme jít dál, další den už jsme ztratit nemohli. V Tisé bylo liduprázdno, a to nám vyhovovalo. Vydali jsme se na severozápad směrem k hranicím. Podle plánu jsem šel napřed, abych zabavil hraniční strážce. Jediný ze skupiny jsem měl v pořádku doklady. Přišel jsem za nimi a řekl jsem: „Dobrý den“.

Jeden z mužů se otočil, začal si mě prohlížet a řekl: „Dobrý, kam se chystáš, hochu?“ zeptal se mě.

„Jedu za otcem do Německa. Potřeboval bych, abyste mi potvrdil nějaké papíry.“ „Tak pojd' se mnou dovnitř,“ kývl na mě a vešel do své budky. Věděl jsem, že tohle je naše naděje, proto jsem dal znamení ostatním a vešel jsem za strážcem. V budce jsem byl asi pět minut, což bohatě stačilo na přechod ostatních. Německá kontrola proběhla stejně. Nečekal jsem, že to půjde tak rychle. Asi kilometr za hranicemi jsem se připojil ke zbytku skupiny. Náš první přechod byl za námi, všichni jsme byli šťastní, ale taky jsme věděli, že tohle byl ten lehčí, příště už to tak lehké nebude. Našli jsme si utajené místo a tam jsme se utábořili. Hned jak jsme si lehli, tak všichni usnuli.

Do Drážďan jsme šli tři dny. V pondělí 5. září dopoledne už jsme byli na nádraží.

„Poprosil bych o sedm lístků do Hannoveru,“ řekl jsem do okénka. Žena v něm si mě odměřeně prohlédla a prodala mi je. Na nástupišti jsme museli chvíli počkat. Z Drážďan jsme odjeli až v půl čtvrté odpoledne.

Cesta ubíhala velmi pomalu všichni jsme se báli, co přijde. Byli jsme ani ne hodinu od Hannoveru, když v tom vlak zastavil v malé vesnici a do vlaku někdo vstoupil. Chvíli bylo ticho, ale najednou ho protrhl hluk z prudce otevřených dveří. Do vagónu vešli vojáci v německých uniformách mluvili na sebe potichu něco německy a všem nám prohlíželi doklady. První tři lidé prošli, ale když došla kontrola ke čtvrtému, ten jim nechtěl dát své doklady, tak ho vyvedli ven. Podobně dopadlo i několik dalších cestujících. Kontrola došla k nám. Měl jsem velký strach. Já společně se svou matkou, Ráchel, jejím otcem a Hugem jsme prošli. Když došla řada na Ráchelinu matku, Ágnes, už to tak hladké nebylo. Její vzhled byl typicky židovský a její německý pas nebyl tak dobrý jako pasy ostatních. Vojáci se začali vyptávat, ale ona německy dobře neuměla. Chtěl jsem jí pomoci, ale nešlo to. Vojáci ji chytli a začali ji tahat ven, Hugo se snažil svou choť ze sevření vymanit, ale nedařilo se mu to. Ona věděla, že už je pozdě, proto na něj kývla, ať toho nechá, ať aspoň zachrání sebe a ostatní. Ráchel se němu vrhla, přitáhla ho k sobě, aby vojáci nevzali i jeho.

Do Hannoveru, kam jsme dorazili asi v deset hodin večer, jsme byli všichni zamlklí, většina z nás chvílemi poplakávala. Všem nám Ágnes chyběla a nikdo nevěděl, kam ji odvezli. V Hannoveru jsme se ubytovali u mých známých, Hanse a Friedy. Ti už nás očekávali. Když jsme vešli nejdřív vypadali nadšeně, ale najednou se zarazili a zeptali se, „Franci, neříkal si, že vás bude sedm?“

„Ano, říkal,“ odpověděl jsem smutně, „Ráchelinu matku ve vlaku sebrali vojáci „To je nám velmi líto,“ odpověděli upřímně a vydali se s námi do obývacího pokoje. Ještě chvíli povídali, ale všichni byli unavení, a proto jsme šli spát v celku brzy.

Další den nám Hans přinesl nějaké zásoby jídla a my jsme se vydali znovu na cestu. Byli jsme smutní z předešlého dne. Cesta proběhla bez problémů a odpoledne jsme byli v Emmerichu kousek od nizozemských hranic.

Na hranicích jsme byli o půlnoci. Strážce tu chodili po dvou a velice ostražitě hlídali. Dorazili jsme na místo kde se stráž vždy střetávala. Počkali jsme, až bude nejdál, co to jde. Vyběhl jsem a Ráchel za mnou, zbytek však ne. Chtěli jsme se pro ně vrátit, to ale nešlo, stráž už si nás všimla. „Halt!“ křikl německy, ale my jsme ale neposlechli a vyrazili jsme plnou rychlostí od hranic na nizozemskou stranu. Slyšeli jsme, že za námi vystřelili několik kulek, ale utekli jsme jim. Zastavili jsme se až asi po třech kilometrech.

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se Ráchel první.

„To nevím,“ odpověděla smutně. „Otec měl naplánováno, zůstat v Babberichu, musíme tam na něj počkat“.

Během noci jsme se párkrát zastavili, abychom si odpočinuli, vždyť jsme skoro nespali. Do vesnice jsme došli asi v deset ráno. Protože jsme nevěděli, kam jít, utábořili jsme se kousek od ní tak, abychom viděli, jestli někdo nepřijde. Asi kolem čtvrté hodiny sem přijelo jedno vojenské auto. Šel jsem se podívat blíže, co chtěli a slyšel jsem, jak se vyptávají na dvě osoby z velkými batohy, samozřejmě že mi došlo, že myslí nás, proto jsem se rychle vrátil k Ráchel a schovaní jsme vyčkávali dál.

Další den nikdo nepřišel, ale to jsme čekali, přece jenom dvě malé děti zdrží. Další dva dny také nic. S Ráchel jsme se dohodli, že když nikdo do dalších dvou dnů nepřijde, musíme se vydat na cestu sami. Čekání bylo zdouhavé a smutné. Měli jsme hlad a bylo nám zima. Proto jsme si krátili čas vyprávěním všelijakých historek. Další den se zas nikdo neobjevil a následující také ne. Nezbyvalo nám nic jiného než se začít zvedat. Byli skoro připraveni, když najednou na nás někdo křikl. Lekl jsem se, že si nás všimli nějakí vojáci, ale když jsem se otočil, stál tam Hugo, má matka i obě děti.

Nejbližší větší město bylo Arnhem, kam jsme dorazili 14. září. S dalšími falešnými průkazy, tentokrát nizozemskými, jsme se vydali vlakem do Rotterdamu. Tam jsme nastoupili na loď, která nás odvezla až do Británie. Nikdo jsme nevěděli, co bude dál, všechny nás tížilo to, co se přihodilo Ágnes a také nám chyběla naše vlast. Ale prozatím jsme byli v bezpečí...

Téma: Jak se připojilo Ústí nad Labem k ČR (báseň) – 7 příspěvků

1.	Miltnerová Marie Anna	V3.A	Gymnázium Jateční	Jedenáctého prosince
2.	Zahradníková Lenka	kvarta	Gymnázium a SOŠ dr. V. Šmejkal	Město kouzel
3.	Urbanová Pavlína	9.C	ZŠ Stříbrnická	Rekviem pro minulost Ústí nad Labem

Marie Anna Miltnerová

Jedenáctého prosince

Rok 1918,
věřte či ne, už je to sto let.
to tehdy vznikla naše vlast.
pradědové by mohli vyprávět.

V prosinci jedenáctého to bylo.
To byl ten velký slavný den,
kdy k ČSR se připojilo
i město Ústí nad Labem.

Dřív totiž tohle krajské město,
které dnes zveme domovem,
nemělo patřit pod Československo,
ale k provincii Deutschböhmen.

A jak chtěli Němci, tak se i dělo
celý jeden, nebo dva měsíce.
Náhle však jídlo docházelo!
A vznikaly o něj pranice.

Pranice a hlavně rabování
po Ústí nad Labem rozmohly se.
Čeští vojáci byli zavoláni
to ráno jedenáctého prosince.

Aby zas dosáhlo se klidu,
vojáci všude hlídali.
A k vzteku německého lidu
tím Ústí nad Labem získali.

Ačkoli ztráta území bolí,
rozhodli němečtí občané:
„Ať si to Ústí a okolí
v té svojí ČSR zůstane!“

Lenka Zahradníková

Město kouzel

Ústí to je město známé,
dlouho již ho u nás máme.
Víš však někdo, jak se stalo,
že najednou v ČR stálo?

V Krušných horách v Německu,
sedělo na kopečku,
jedno statutární město,
jako Plzeň – stejné těsto.

Do údolí jednou sklouzlo,
bylo to jak velké kouzlo.
Doplavalo po Labi,
rozpláclo se v údolí,
zabralo si prostory,
a schovalo se do trávy.

Jednou ho zas měli Němci,
byli naší konkurencí,
zabírali území,
chtěli všechno na Zemi.

Češi se však nedali,
Sudety nám zůstaly.
Teď Ústí náleží jen nám,
patří k Čechám, ne jinam.

Pavλίna Urbanová

Rekviem pro minulost Ústí nad Labem

Myšlenka mi hlavou plyne,
že Ústí jen tak nezahyne.
Přec minulost jeho dávná i časná,
navždy bude díky knihám jasná.

Slova má se snaží popsat ony děje,
avšak já tu stojím, ruka se chvěje,
nespočet vět (let?) v jednom shluku,
jazyk jako tětiva napjatého luku.

Chci vám říci jen pár slok,
o onom překrásném městě,
kde ušla jsem svůj první krok,
a dál kráčím po životní cestě.

Jak Ústí s Čechami se opět spojilo,
jak neklidně se válčilo a zbrojilo.
Hradby mohutné za městem vztyčeny,
však i ony byly po čase zničeny.

Středověk - mor, bída či neštovice?
chudoba, nářky a mnohem více.
To za Přemyslovců tu byl celkem klid,
ten však rozvrátily bitvy - husitský lid!

Třicet let ve válce se žilo,
za renesance jinde lépe bylo.
Tyto doby však s námi zůstávají,
vetknuty do stránek spisů a bájí.

Myslíte, že je toho vážně dost?
Dokonce jsme ztratili svou hrdost.
Čeština nám byla odepřena,
Rakouskem a Uhrami odcizena.

Když jazyk jsme zpátky získali,
to jsme si v češtině opět výskali!
Jak dlouho nám úsměv přetrval?
Dokud nás Hitler z Česka nevyrvál.

Když rudá hvězda moci se chopila,
sídliště hrůzná všude se vztyčila,
paneláky, bytovky Ústí zohavily,
činžák co činžák, všichni mravenčili.

Nakonec klíče nám cinkaly,
to asi v Ústí svobodu vítaly!
A s dozvukem posledního klíče,
přišla k nám vlna západního kýče.

A tak se Ústí stalo oblastí,
České republiky součástí.
Jsem hrdá na město, kde žiji
proto se za něj stále bijí.

Téma: Ústečan na dovolené (vtipná povídka) – 6 příspěvků

1.	Kozma Jiří	9.B	ZŠ a MŠ Nová	Až na vrcholky hor
2.	Vondráčková Eliška	8.A	ZŠ Pod Vodojemem	Dovolená s babičkou a dědou
3.	Jůzová Anežka	9.A	ZŠ Velké Březno	Dovolená za trest

Jiří Kozma

Až na vrcholky hor

Vážení čtenáři, chtěl bych Vám vyprávět příběh svojí maminky a tety. Jak moje máma říká, severní vítr je krutý, tak vždy dodávám, kdo se na severu narodí, ten přežije vše. Mimo jiné i tato píseň je jejich moc oblíbená. A jelikož moje maminka je rodilá Ústečanka, podělím se s Vámi o vyprávění, jak s tetou Pavlou, která je sice z Litoměřic, ale již dlouho žije v Ústí (podobně jako Jára Cimrman, největší Čech původem z Rakouska ☺), zdolaly Gerlach.

Nápad na dovolenou v Tatrách vznikl jako možnost dát si vzájemně dárek ke kulatým narozeninám, matčiným čtyřicátým a tetiným pětačtyřicátým. Mamča chtěla překonat touto dovolenou strach z výšek, teta Pavla se naopak potřebovala zrelaxovat. Už tímto ti, milý čtenáři, napovím, jak rozdílný přístup k této cestě obě kamarádky měly. Čím více se blížil den odjezdu, tím více se teta Pavla radovala a moje maminka upadala do strachu, jak to vše zvládne. Opravdu povedená dvojice.

Nastal den odjezdu. Maminka se modlila, aby přšelo, padal sníh, prostě se stalo něco, co by jim překazilo plánovaný vrchol dovolené, ale počasí slibovalo nádherné scenerie. Vrcholem jejich dovolené v Tatrách měl být totiž výstup na Gerlachovský štít, kdysi nejvyšší vrchol naší republiky, nyní nejvyšší vrchol Slovenska. Tento fakt zde musím uvést hlavně proto, že při vyprávění tohoto zážitku můj tatínek nikdy neopomene komentář, že nám při rozdělení republiky byly Tatry ukradeny.

Tak obě oslavenkyně vyrazily na svoji narozeninovou cestu. Již před Prahou mamince, které se svíral žaludek, zatímco teta Pavla řídila vůz a za zvuků písni rádia Blaník se těšila, svitlo světlo naděje, že nějakým způsobem se cesta zruší, že ji cosi zachrání od toho, aby, jak říkala, bídně zhynula a zanechala zde manžela, rodiče a dvě malé děti. Asi deset kilometrů před Prahou se na palubní desce počítače rozsvítila kontrola motoru a nápis motor ihned do servisu. Jéje, to moje maminka pookřála, stále tetě Pavle totiž nebyla schopna říci, jak moc se bojí. Teta totiž po výletě moc toužila a neměla nikoho, s kým jiným by tuto akci absolvovala. A protože maminka je dobrák a tetu má moc ráda, nedokázala jí to i přes svůj strach odmítnout. Ale kdepak, teta Pavla nad výstražným nápisem jen s úsměvem mávla rukou, prý uvidíme, kam dojedeme, že odvážnému štěstí přeje, a pokračovala dále po dálnici směr Praha. Nemusím říkat, jak moc se maminka modlila, aby motor nevydržel. Nic nezměnilo na plánu pokračovat v jízdě, ani to, když zastavily na benzínové pumpě před Brnem a byly upozorněny na to, že jim při jízdě svítí brzdová světla, což ne každý řidič moc dobře chápe, když se řítí za autem, kterému stále svítí brzdová světla, ve 140kilometrové rychlosti.

K mírné nelibosti mojí maminky v brzkých ranních hodinách dorazily do Starého Smokovce, kde dle plánu, který teta Pavla vymyslela, vyšly na první výlet, kterým se měly rozchodit v horském terénu před hlavním výstupem na Gerlach. Cesta kolem Velkého a Malého Soliska byla krásná. Maminka se v tichu skal uklidnila, již převažovaly myšlenky, že to určitě zvládne. Zvláště po tom, co na konci výletu zašly do Chaty horských vůdců, aby si jednoho takového objednaly, neboť

Gerlachovský štít je jedním z vrcholů Vysokých Tater, na který běžný turista sám nemůže. Jelikož přišly až odpoledne, jak řekla teta Pavla, žádný krásný a mladý na ně nezbyl. Byl jim přidělen 75letý horský vůdce Pavol Reiter. Setkat se s ním měly na druhý den v 5 hodin ráno před Slezským domem čili Slezákem, kde bývají ubytováni právě ti turisté, kteří touží dobýt Gerlachovský štít.

A bylo to tu, nastal den výstupu. Pro tetu to byla krásná noc, nemohla dospat nadšením, pro moji maminku noc hrůzy, neboť okna jejich pokoje byly s výhledem na Gerlach, který v takové blízkosti působí opravdu mohutně. Ani nemusím psát, že toho v noci moc nenaspala. Ráno je čekala snídaně, teta Pavla se s chutí pouštěla do všech laskomin, maminka ucucávala čaj, nic jiného její žaludek nepozřel. To byl tedy dárek..., hlavou se jí stále honila myšlenka, že pořád může říci ne. Ale to byly již připravené před hotelem v očekávání svého vůdce. A již tu byl - vrásčivý, drobný, štíhlý mužík. Žádné cavyky a obě dámy již stoupaly údolím směrem pod místo k výstupu. Dábelský Pavol udával mírné tempo, maminka nebyla ani zadýchaná, a opět se vkrádala myšlenka, že to třeba tak hrozné nebude. Pod nástupem do stěny jim oběma rozdál sedákové úvazy a při posledním možném odporu maminky, ji s chladnou tváří odvětil, že „skalaněkúše“ /český čtenáři, rozuměj - skála nekouše/ a nastoupili do stěny Gerlachu. A najednou, jako když do něj něco uhodilo, nasadil tempo lezení přímo dábelské. Jelikož byli všichni tři navázáni na jeden provaz, musely obě držet jeho tempo. Co na tom, že v rozsedlině viděly rodinu kamzíků a chtěly se jimi pokochat, Pavol zavelil „Kamzik može shodit skalu“ /Kamzík jen může shodit kámen, tak se přestaňte kochat a koukejte makat nahoru/. Sám se při tom, když se obě vydýchávaly z ostrého tempa, odskočil vymočít za skalku, co na to dámy, to ho vůbec nezajímalo. Pokračovalo se přes hřeben masívu Gerlachu výše. To byla hrůza pro maminku, při zdolávání hřebene se dostaly na druhou stranu hory, kde se pod nimi otevřela několikasetmetrová stěna, a vyděsil ji i Pavol, který hopkal na deseticentimetrové feratě sice na úvazu, ale jistící skoby nepoužíval vůbec. S jeho 40 kily jim oběma bylo jasné, že není možné, aby je v případě pádu obě udržel...

Vrchol už byl vidět, maminka by se ráda před závěrečným výstupem napila, žízeň byla již velká, ale Pavol cítil v zádech skupinku dvou Poláků s vůdcem, a tak zavrčel: třezněpijtě /teď se pít nebude, chci být na vrcholu jako první, tak to určitě vydržíte/. Vrchol Gerlachu byl dobit, jak moje maminka říkala, ani nevěděla, jak se tam dostala. Pod železným křížem, označující nejvyšší bod, se zhroutila, nemohla se ze strachu z té výšky ani hnout. Zato teta Pavla, ta skotačila po vrcholu, malovala si růží rty, navoněla se svým francouzským parfémem, který si i na Gerlach táhla s sebou. Chtěla fotit panoramata, ale tu přistoupil Pavol, udělal jejím foťákem několik rychlých snímků a už by je hnal dolů. Vstřícná teta Pavla vytáhla z batohu 3 velké belgické pralinky s názvem Gerlach, které pro tuto příležitost zakoupila ještě v tehdejší obchodní centru ve Všebořicích. A to by to nesměl být Pavol Reiter, který nabídku odmítl se slovy, že on pije a jí až po 12. hodině. A to již dorazila polská dvojice a jejich vůdce Pavlovi gratuloval, že ten den je na vrcholu první.... A co naše dámy? Ty už byly opět na nohou, neboť Pavol je honil, rýchlo, rýchlo, chtěl být na Slezáku také jako první. Ale když viděl dva zdatné Poláky, bylo mu jasné, že bude mít co dělat, aby ty dvě české maminy dotlačil před nimi dolů co nejrychleji. A tak tam, kde ostatní šli, maminka s tetou běžely, i když Pavol jen hopkal...

Konečně návrat. Před Slezákem se s Pavlom rozloučily, pozvání na pivo však odmítl, protože, jak si s úsměvem obě pomyslely, to chtěl dát určitě ještě jednou s další výpravou. Po dvou pivech se už jen smály a při vyprávění jedné skupiny, že šli nahoru 5 a dolů 3,5 hodiny, se válely smíchy pod stolem, protože s Pavlom to měli za 4,5 hodiny tam i zpět... Ráno po výstupu ale bylo těžké, zakyselené nohy bolely jako čert. No co ale, přece dáma se nedá, a tak při sestupu po schodech do jídelny vždy s úsměvem... Au, au. Nastal den odjezdu domů, pro moji maminku konečně, pro tetu Pavlu ještě ne. A málem jí to vyšlo. Jak stále svítla ta brzdová světla za jízdy i při stání, tak se vybila baterie a auto nešlo nastartovat. Naštěstí nešťastný výraz mojí maminky, že se nedostane zpět za svými dětmi, zapůsobil na majitele hotelu a ten jim poskytl své auto a služby

a s jeho pomocí auto nastartovali. A pak už jen jízda domů a myšlenka mojí maminky, že již nikdy více....

Jenže to by nesměla být Ústečanka, neboť za rok opět s tetou Pavlou jely dobývat další vrchol.

Eliška Vondráčková

Dovolená s babičkou a dědou

Psal se datum třicátého června, poslední školní den a já vyrážela do školy. Byla jsem domluvena s prarodiči, že na mě společně s jejich psem Benem před školou počkají, proto jsem pro jistotu volala cestou do školy babičce, jestli s tím počítá. Volám, čekám, ale nikdo se neozývá. Zkusila jsem to tedy ještě jednou, opět nic. Už jsem se bála, že zaspali, protože moji prarodiče bydleli na vesnici poblíž Kolína, což je od Ústí nad Labem poměrně daleko, vlakem odtamtud cesta trvá dlouho, takže by to asi nestihli. Když najednou, asi na desátý pokus, se z telefonu ozval hlas dědečka: „Babi, někdo volá!“ načež babička velmi hlasitě odpověděla: „Tak brzo ráno, tak to zvedni!“. Zasmála jsem se a říkám: „Ahoj dědo“, dědeček se podivil: „Ono už to mluví, to je dobrá věc“. Celé to převypravoval babičce, která byla velmi nadšená z toho, že i ty mobily bez antény fungují. Jenže já neměla tolik času, už mi zbývala pouhá čtvrt hodina do zvonění. I když nerada, musela jsem přerušit tento rozhovor mých prarodičů plný nadšení. „Dědečku, já spěchám do školy, musím se vás...“ pak jsem přišla na to, že mě ani jeden nevnímá, protože v klidu pokračovali v debatě: „To jsem nečekala, že to bude fungovat, ale stejně jsem říkala dobře, ať si tu „nóki“ necháme.“ povídá babička. Děda se bránil: „Ale babi, tenhle telefon je lepší. Jdeme alespoň trochu s dobou, jsme teď in, nebo jak to ti mladí říkají.“ Babička trochu našťavaně odpověděla: „Kdyby nám ten náš uštěkaný blázen neukousl anténu od starého telefonu, mohli bychom jej stále používat! Stejně byla nejlepší ta doba, kdy byly pouze pevné linky, to jsem se nemusela starat o tyhle zbytečnosti a vkládati do toho takové nekřesťanské peníze!“ Když tu se mi je už konečně podařilo zastavit: „Babi, dědo, to jsem já, Eliška. Jen se chci zeptat, jestli jste nezapomněli mě vyzvednout v devět hodin před školou.“ Děda na tento mobil ještě nebyl zvyklý, proto asi jen zakryl displej, protože si myslel, že ho tak neuslyším a zakřičel: „Babi, my jsme na to zapomněli!“ Babička se polekala: „Na co?“ dědeček odpověděl: „Měli jsme přeci dnes jet vyzvednout Elišku do Ústí, už je posledního června!“ řekl nervózně dědeček. „Ježíši, já na to úplně zapomněla! Tak hlavně řekni, že jsme na to nezapomněli, ať není zklamáná, musíme si pospíšet, abychom stihli vlak!“ Lekla jsem se. Bála jsem se, že nepřijedou, ale nechtěla jsem, aby byli smutní, proto jsem dělala, jakože jsem nic neslyšela. Tu se z mobilu ozvalo: „No, my jsme... teda... už běžíme!“ Dědeček nejspíše začal bouchat bačkorou do země, přičemž říkal: „Už jdeme po schodech, slyšíš to?“. „Dobře, už se na vás těším, ahoj“. Dědeček mě pozdravil nazpět a já spěchala do školy.

Celou hodinu, co se rozdávalo vysvědčení jsem přemýšlela o tom, že to babička s dědou asi nestihnou. Když jsem obdržela svoje vysvědčení, rozloučila jsem se se spolužáky a šla pomalu před školu podívat se, jestli to stihli. Přišla jsem před školu a úžasem se mi rozzářily oči. Stáli tam oba dva, vlastně tři, ještě s pejskem Beníkem. Bylo mi opravdovou záhadou, jak to dokázali se sem dopravit, když tu najednou jsem uviděla ještě maminku přicházející ke mně směrem od auta a vše mi bylo jasné. Běžela jsem je všechny přivítat. Poté mi to vše říkali, jak zaspali a podobně. Já jsem se pouze usmála. Maminka nás odvezla do centra města, aby se mí prarodiče podívali, jak to v Ústí nad Labem vypadá a abychom zašli na jídlo. Sotva jsme vystoupili z auta a čekali, až projedou všechna auta, abychom mohli přejít silnici, už babiččina ústa opustilo pár připomínek: „Tolik aut, tady musí být tak znečištěné ovzduší.“ Dědeček se připojil: „Svatá pravda, tady bych nevydržel bydlet ani týden, svatá vesnice, tam projedou dvě auta denně.“ Když v tom na křižovatce zatroubilo nějaké auto. Mně a mamince to přišlo normální, ale babička s dědou se se zamračeným výrazem ve tváři podívali směrem, odkud troubení vycházelo. Babička výhrůžně zdvihla hůl nad hlavu a zakřičela: „Co si to na nás dovoluješ, ty nevychovanče! Trochu úcty ke

starším lidem!“ Dědeček se přidal: „Přesně tak, to na za našich mladých let, to byly děti vychované a starších si vážily, braly si z nich příklad. Ne jako teď.“ Dědeček by asi ve vzpomínání na „staré dobré časy“ pokračoval, ale maminka jej zastavila: „Tatínku, nekřič, vždyť to trubení nebylo ani na nás.“ Já jsem se rozhlédla okolo sebe, přičemž jsem zpozorovala, že jsme se stali středem pozornosti celého náměstí. Proto jsem řekla: „Babi, dědo, všichni okolo na nás koukají.“ Babička začala ještě hlasitěji než předtím říkat: „To je dobře, jen ať si všichni poslechnou, jak se mají chovat, měli by se nad sebou zamyslet!“ Křičela tak nahlas, že se na ní podíval i Ben a to, že normálně někoho poslouchá jen když od něj dostane něco na zub. K tomu už jsem nic nedodávala. Konečně se nám podařilo přejít silnici a zmizet ze zorného pole desítek lidí, co stáli na náměstí.

Následně jsme přemýšleli, kam se jít naobědvat. „Co takhle jít do fast foodu?“ navrhla jsem. Maminka kývla, ale babička se na mě s udiveným výrazem podívala a říká: „Na jakou půdu?“. Dědeček ji ovšem nesprávně opravil: „Ale ne, Eliška říká, že tam vidí můru.“ „Ale ty jsi můra, dědo, zajdi si na ušní!“ ohradila se babička. Musela jsem tedy prarodičům vysvětlit, co je fast food. „No, vždyť to je přesolené a nezdravé! Zajdeme si na nějaké tradiční jídlo.“ Řekla babička. Souhlasili jsme. Dala jsem si guláš s knedlíky, stejně jako děda. Babička s maminkou si objednaly svíčkovou s toutéž přílohou. Dědeček si uřízl kousek knedlíku, který pečlivě namočil v guláši a nabral cibuli, vložil do úst rozkousal a spolkl. „Hm, moje maminka umí lepší. Jak se ta jídelna tady může jmenovat: „Tradiční česká jídla, když to s tím nemá vůbec nic společného!“ řekl se zklamáním výrazem děda. „ukaz, dej mi ochutnat.“ Ozvala se babička. „No, žádná sláva. To hned zavolám mamince, jak se dneska vaří rádoby tradiční jídla! Za mých mladých let, to bývalo všechno poctivé.“ dodala. Konečně jsme dojedli a odebrali se k autu. Maminka nás odvezla na nádraží, kde jsme se s maminkou rozloučili a nastoupili do vlaku. Babička vzala Bena do ruky se slovy: „Pojď sem ty blázne.“ Sedli jsme si do volného kupé. I když cesta byla vcelku dlouhá, utekla nám rychle. Za chvíli jsme byli na kolínském nádraží. Přestoupili jsme do autobusu, který nás dovezl až do vesnice, co byla domovem mých prarodičů.

Cestou do jejich domu jsme potkali souseda Nováka. Děda se s ním zapovídal: „Ahoj, Jirko! Teď jsme přijeli z toho Ústí, vezeme si s sebou vnučku. Stráví tady u nás týden.“ Informoval pana souseda dědeček. „Tak to jsem rád“ řekl pan soused. Možná by pokračoval, ale babička řekla: „To si dopovíte později, teď pojd' domů.“ Došli jsme tedy na zahradu domu. Babička odemkla a já mohla vstoupit dovnitř. Hned jak jsem vešla, babička řekla: „Pustíme si nějakou pořádnou muziku.“ Přišla k jakési obří krabici a pustila dechovku. To se mi úplně nelíbilo, proto jsem řekla: „Chtěla bys slyšet, co poslouchám já?“ babička souhlasila a dodala: „Ale my tady asi nemáme ani desku do gramofonu na ty „kúl“ písničky, co vy teď posloucháte.“ „To nevádí, já jí mám staženou v mobilu.“ Řekla jsem babičce. Ta se na mě ovšem podívala a říká: „Z čeho?“. Teď jsem opravdu nepochopila babiččinu otázku, proto jsem jí poprosila o zopakování. „Z čeho se ten mobil musí stahovat? To je jako had, že se jednou za čas musí stáhnout z kůže? Nechápu ty nové technologie.“ Zopakovala konkrétněji otázku. „Ne, babi. To znamená, že jí mám uloženou.“ Babička konečně pochopila. Zbytek dne jsme strávili posloucháním hudby. Už se blížil večer, proto mě babička vybídla: „Jdi se vysprchovat.“ „Okey.“ Odpověděla jsem. Babička mi ovšem věnovala udivený pohled: „Na co mám koukat?“ „Ajo, já zapoměla. To znamená něco jako dobře.“ „Já to nechápu“ zakroutila hlavou babička. „To nevádí“ odpověděla jsem a šla se sprchovat. Vešla jsem do vany a ačkoli jsem nevěděla, co udělat, aby tekla voda, zkusila jsem pootočit kohoutkem. Vystříkla na mě studená voda. Nějak se mi podařilo sprchu zprovoznit. Vysprchovala jsem se, oblékla do pyžama a šla k večeři. Tam na mě čekal řízek s kaší. „Babi, nemůžeš mi to dát až zítra k obědu? Já si k večeři dám jenom něco lehčího.“ Babička na to: „Jak myslíš, ale jsi ve vývinu, měla bys jíst.“ „Vždyť ano, dám si jogurt.“ Když jsem dojedla, následovalo milion otázek, jestli nemám hlad. „Ne, nemám, babičko, děkuju.“

Už jsem byla opravdu hodně unavená, šla jsem si lehnout. Babička mi přišla popřát dobrou noc a poté jsem ihned usnula. Tady jde vidět, že na pobyt u babičky a dědy budu mít nezapomenutelné vzpomínky.

Anežka Jůzová

Dovolená za trest

Asi jako většina průměrných Čechů se i Pepa z Ústí dře celý rok v práci, aby mohl vyrazit jednou za rok na dovolenou k moři do oblíbeného Chorvatska. Pepa sice tvrdí, že nemá slanou vodu rád a raději by se vydal pod stan k Máchovu jezeru, ale jeho žena a děti moře přímo milují, takže mu nezbyvá nic jiného, než se přizpůsobit a na těch pár dní zatnout zuby. Před odjezdem se Pepa začal dokonce i těšit. To ale netrvalo dlouho, nadšení bylo rázem pryč. Když už měli všichni konečně sbaleno, mohlo se jet. Aby se stihli ubytovat ve vybraném autokempu před zavřením recepce, museli vyrazit brzy ráno. Vstávání bylo další věc, která se Pepovi nelíbila. Uplynula zhruba hodina cesty a nastává první problém. Dálnice je kvůli autonehodě téměř neprůjezdná. Pepa se rozhodl, že zachová klidnou hlavu a nebude se stresovat a už vůbec ne rozčilovat. V koloně čekali asi 45 minut, než se dálnice uvolnila. Poté cesta ubíhala poněkud rychle. Ještě před hranicemi s Rakouskem se rozhodli udělat si krátkou zastávku na oběd. Vůči tomu Pepa nic nenamítal, měl už po dlouhé cestě hlad. Na benzínce si každý snědl svůj řízek s chlebem a hořčicí z domova. Nechyběly ani tradiční kyselé okurky, čaj a káva z termosky. Již najezení a plně odpočatí se vydali na pokračování několika hodinové trasy. Jelikož Pepa nehodlal utrácet peníze za zpoplatněnou část dálnice, projížděli pár hodin pouze nejrušnějšími vesnicemi. Trochu se kvůli tomu pohádal se svojí ženou, ta se ale rozhodla, že ho hádku nechá vyhrát, aby měl pocit, že má v rodině taky nějakou moc, i když ji ve skutečnosti má všechnu ona. Cesta ale nebyla tak skvělá, jak si Pepa myslel. Silnice mají v Rakousku v mnohem lepším stavu než u nás, ale s těmi všemi zatáčkami a kopci to nebyla žádná sláva. Navíc si díky špatnému odbočení byli nuceni udělat nemalou zajížďku, a tak ztratili spoustu času. Pepovi se už pomalu přestávalo dařit dodržet to, že se nebude rozčilovat. Když už konečně najedou opět na dálnici, nastává další problém. Začíná rychle docházet benzín a podle navigace je benzínová pumpa dál než odhadovaný dojezd. Pepa začíná být trochu nervózní a manželčina slova typu: „Měl si natankovat na předešlé pumpě, jak jsem ti říkala!“, mu příliš nepomáhala. Naštěstí se objevila benzínka, kterou navigace neukázala a Pepa si tak mohl natankovat zatím nejdražší benzín v jeho životě. A i když to bolelo jeho i peněženku, naplnil pro jistotu plnou nádrž, protože se nechtěl znovu dostat do podobné situace. Když už zastavili, rozhodli se, že se najedí. Tentokrát si kromě řízků dali i české makové buchty, které pekla Pepova žena až pozdě do noci. Cíl už nebyl ani tak daleko, do uzavření recepce zbývalo ještě hodně času a všichni měli docela dobrou náladu. Tedy až na Pepu, ten totiž stále trochu litoval drahého benzínu. Dlouho už nenastal nějaký problém. To se však rázem změnilo. Na hranicích s finální destinací se objevila pořádná kolona aut. Času měli stále dost, takže nebyl důvod k povyku. Ačkoli kolona vypadala na dlouhé zdržení, poněkud rychle se rozjela. Nakonec se dostali do kempu včas, jenomže do špatného kempu. Pepa zadal do navigace nesprávnou adresu. Kemp, ve kterém si objednali pobyt, se nacházel ještě o pár kilometrů dál. V tuhle chvíli už Pepa slovo o tom, že se nebude rozčilovat nedodržel a nebýt jeho ženy, pro navigaci by to byla poslední naplánovaná trasa. Neztráceli čas, na podruhé už naštěstí dorazili správně. Ubytovat se však už nestihli a v okolí žádné místo k přespaní nebylo. Nezbyvalo jim nic jiného než přespat v autě. Po těžké noci na sedačkách se šli celí rozbolavělí ubytovat. Kvůli jazykové bariéře nešlo hladce ani to. Díky znakové řeči to však nějak zvládli a dostali svoji chatu. Ta sice nevypadala příliš hezky, ale potom všem, co je při cestě potkalo, byli rádi za cokoliv. Pak už vyrazili rovnou na pláž a jejich dovolená mohla konečně pořádně začít. I když byl Pepa vůči celé dovolené ohromně skeptický, uznal, že si ji se svojí rodinou velice užil a ničeho nelitoval.

◆ III. kategorie - SŠ a vyšší ročníky víceletých gymnázií ◆

Téma: Příběh z první republiky (volný styl) – 32 příspěvků

1.	Chobotová Tereza		Gymnázium a SOŠ dr. V. Šmejkal	Duše Čecha
2.	Harciníková Alena	G4B	Gymnázium a SOŠ dr. V. Šmejkal	Láska, která nám nebyla souzena
3.	Hájková Eliška	G1B	Gymnázium a SOŠ dr. V. Šmejkal	Laň zázraků

Tereza Chobotová

Duše Čecha

Dětský pláč se rozléhal celým bytem. Mariina hlava se div nerozskočila.

„Už jdu Vašíčku!“ volala na plačícího syna. Jako by dítě svůj pláč stupňovalo.

Ozvalo se zabušení na dveře. „Ztište si to dítě!“ Byl to pan Franc, jejich soused. Nevrlý postarší pán, kterému vadilo snad úplně vše. Marie se ohlédla na dveře, ale pokračovala dál v zastavení utíkající polévky.

Václav brečel stále urputněji a hlasitěji. Na druhé plotýnce se pálily placky. Při tom shonu Marie zapoměla na rukavice a vztáhla ruku po hrnci oběma rukama. Upustila jej a vařící polévka se rozlila po zemi. Jen tak, tak před ní uskočila a rozeběhla se pro hadr. Ten byl ovšem v koupelně na pavlači a za dveřmi stál pan Franc. S rukou na klíče zaváhala, ale nakonec dveře otevřela. Stanula před vrásčitou a zamračenou tváří, která na ni shlížela z robustního těla.

„Řekla jsem...“

„Já vím, ale můj muž ještě nepřišel domů a já ještě nemám uvařenou večeři. Teď když dovolíte...“ a pokusila se protáhnout okolo něj.

„Takhle se mnou mluvit nebudeš, holčičko!“ zaburácel a chytl ji za předloktí. Jeho ocelový stisk jí drtil prsty.

„Já...“

„Dost!“ rozkřikl se muž, který právě vystupoval po schodech k bytu.

„Antoníne,“ Oddechla si Marie.

„Pusťte ji, prosím a já na to zapomenu.“ Přestože byl o něco málo menší než pan Franc, vyzařovala z něj jistá autorita. Franc stisk povolil, ale neodešel.

„To vaše děcko pořád vyřvává, je to k zbláznění!“ zahřímal.

„Omlouvám se, ale já mu neporučím. Pokusíme se jej utiшит, to ale nebude možné, pokud nám budete neustále bušit na dveře,“ odvětil s ledovým klidem v hlase Antonín.

„Dobrá tedy,“ řekl nakonec soused, otočil se na podpatku a zašel zpět do svého bytu.

„Dobry večer, můžeme jít dál?“ zeptal se Antonín.

„Nevím, jak tento měsíc vyjdeme.“ řekla pochmurně Marie.

„Budeme se muset uskromnit.“

„To už není více možné.“

„Vždycky je možnost.“

„Ta by tu byla, ale...“

„Ne! Já s tím nesouhlasím!“

„Ale pochop, strana rozdává členům peníze a s tvým původem bys byl výborný kandidát!“

„V žádném případě se nepřidám k těm radikálům! To radši zemřu.“

„A necháš zemřít i Václava?“

***

Dalšího dne se Antonín rozhodl navštívit svého nadřízeného za cílem vstupu do strany.

„Vstupte!“ ozvalo se po zaklepaní.

„Dobrý den, pane Strauch.“

„Přejete si, pane...?“

„Hirsch, pane. Antonín Hirsch. Chtěl bych se optat... Tedy je-li to možné... Jak to jen říci?...“

„Na toto já nemám čas, pane. Na shledanou.“

„Ne! Počkejte. Chtěl bych vstoupit do Strany, ale potřeboval bych doporučení.“

„Původ?“

„Prosím?“

„Jaký je váš původ?“

„Otec byl čistokrevný Němec a matka byla Němka žijící zde, v Sudetech.“ Po tomto prohlášení zvedlo konečně oči od jakéhosi papíru, jež vyplňoval.

„A vaše žena?“

„Taktéž ze Sudet.“

„V tom případě byste mohl být vhodným kandidátem. Zítra je zasedání strany. Detaily vám sdělím později. Teď zpět do práce.“

„Děkuji, pane, velmi si toho vážím.“

„Už běžte.“

Antonín vycouval z pracovny a konečně si oddychl. Sám sobě se zapřísáhl, že něco takového nikdy neudělá, ale stalo se. Zítra se stane členem Sudetoněmecké strany.

***

„Vítám vás, členové, ale i uchazeči o členství, na zasedání Sudetoněmecké strany. Dnes tu máme čtvero nových uchazečů: Josefa Schultze, Jiřího Fischera, Františka Kaufmanna a Antonína Hirsche. Prosím, pánové, představte se nám.“ Následovalo dlouhé vyslychání o původech jmenovaných a o jejich postoji k názorům strany. Antonín odkýval věci, které se přičily jeho přesvědčení. Neustále si připomínal: „Děláš to pro ně. Pro Marii a Václava. Pro ně...“ To mu dodalo sílu zapřít veškerou morálku a soustředit se na dobrý dojem.

„Děkuji, posadte se.“ řekl nakonec předsedající. „O vašem přijetí se rozhodne ještě dnes večer. Vaši nadřízení vám oznámí výsledky zítra. Nyní, můžete odejít.“

Antonín se opět zvedl a s těžkým srdcem a jako omámený se vypotácel z místnosti. Ostatní se na tom nezdáli být o mnoho lépe. Nejspíš vkročili do této místnosti ze stejného důvodu jako Antonín.

***

„Tak co? Jak to proběhlo?“ vyzvíдалa napjatá Marie ihned poté, co se Antonín posadil k jídelnímu stolu.

„Asi dobře. Nevím, co i o tom mám myslet. Víím, ale že ty peníze potřebujeme a udělal jsem pro to, co to šlo.“ Marie se na něj usmála. Její oči se však leskly jako vodní hladina za svitu měsíce. Přičilo se jí to stejně jako Antonínovi, ale stejně jako on to v sobě uzamkla.

***

Antonín otevřel svou uzamykatelnou skříň ve vstupním sále továrny, kde pracoval. Vypadl z ní na zem papírek: Stavte se, prosím, u mě v kanceláři. Strauch.

Antonín zaklepal a dveře se okamžitě rozlétly. Vedoucí mu s úsměvem energicky stiskl ruku a zatřásl s ní.

„Vítejte ve Straně, vítejte.“ Těchto několik slov bylo jako tisíc ran do žaludku. Antonín se přinutil k úsměvu, který považoval za uspokojivý. Vypadal spíše jako bolestná grimasa, ale pan Strauch si toho nevšiml.

„Děkuji,“ vysoukal ze sebe nakonec. „Jsem poctěn.“

***

Dalších několik měsíců se Antonín účastnil zasedání Strany a všech jejích akcí. Dostával pravidelný přísun peněz, což bylo pro rodinu Hirschových značným plusem.

Ovšem hnusil se sám sobě čím dál, tím víc a nebyl už skoro ani schopný pohlédnout na sebe do zrcadla.

SdP se stále více angažovala v politice. Nakonec zvítězila i ve volbách do parlamentu.

Německo ovládalo Československo stále víc a víc až bylo nakonec v pohraničí vyhlášeno stanné právo. Antonín a jeho rodina nebyla jakožto příslušná k sudetoněmecké komunitě nijak více omezena, ale bylo jim to proti srsti.

***

Do rukou Antonína se po třech dnech dostala zpráva na kousku papíru, která hlásala, že Sudetoněmecká strana je rozpuštěna.

To pro něj byla velká rána, jelikož to znamenalo odstřížení od kasy strany.

***

Za dalších pět dní se vracel ze zaměstnání, když si všiml nemalé skupiny lidí, která něco zapáleně skandovala. Nebylo jim rozumět ni slovo, proto se k nim vydal váhavými kroky. Ze slov bylo rozumět jen: „Ne!“ „Naše Československo!“ „Němci ne!“ Stále mu nedocházelo, o co tu jde.

„Promiňte,“ zeptal se nejbližšího skandujícího „Co se to tu děje?“

„Chemberlain prohlásil, že všechny okresy, ve kterých žije více, jak polovina Němců se připojují k Německu!“

To byla rána. Antonínovi přeběhl mráz po zádech. Už to začalo.

***

Po dvou dnech úporného čekání se v půl jedenácté hodiny večerní rozezněla z rozhlasu výzva k mobilizaci národa. Antonín se nemusel dlouho rozmýšlet a bylo mu jasné, že se musí rozloučit.

„Nechod. Prosím tě, nechod,“ vzlykala Marie. „Musím,“ prohlásil jen a políbil ji na tvář, pohlídl Václava po vlasech a vzal do ruky brašnu. „Sbohem.“

Alena Harciníková

Láska, která nám nebyla souzena

“Probudil jsem se vedle ní, když ještě spala. Měl jsem šanci ji chvíli pozorovat, ostré rysy jejího obličej, pevné boky, přes které se táhlo jemné prostěradlo, drobná ramena a vystouplé klíční kosti. Vidím to jako dnes. Její sněhobílá pleť zářila do jinak tak pošmourného rána. Vstal jsem a šel se napít vody. Nakonec jsem si v koupelně opláchl obličej a poté si znovu stoupl do dveří mojí ložnice a pozoroval, jak si první paprsky slunečního světla probíjejí cestu přes mračna až na postel, kde ležela. Převalila se na záda a její husté, kudrnaté, havraní vlasy se rozprostřely po celém polštáři. Byla to podívaná hodna obrazů od Michelangela, či Da Vinciho, tak moc mne to uchvátilo. Takových rán nebylo mnoho, její rodina jí nedovolovala u mne přespávat a výmluvy na kamarádky nemohly trvat věčně. A tak jsem si vždy tenhle pohled snažil co nejvíce užít a zapamatovat. Ale myslím, že jsem se toho nikdy dostatečně nenabažil.” řekl a pohledem pohlídl prázdnou postel.

Vylezl ze svého bytu na Klíši. Prohlédl si celý S-blok, který mu teď tak moc připomínal záhyby jejího krásného těla a smutně se usmál. “Žili jsme v době, kdy se Ústí kolem nás nejvíce rozvíjelo. V době, kdy se k životu probouzela architektura města, ale jako kdyby výměnou za to, svoboda pomalu a tiše umírala. Psal se rok 1936 a Hitler už pomalu, ale jistě chystal anšlus, kdežto v Ústí se zrovna dokončila stavba mostu E. Beneše. Teď za necelé tři roky potom, už je dokončena výstavba Aussiger Sparkasse a Masarykova ulice nese hrdě jméno Adolf-Hitler Strasse. Všechno to letí tak strašně moc rychle,” povzdechl si. “Kdo to ale mohl čekat?” řekl a usadil se na nejbližší lavičku.

A to ještě netušil, že o několik let později už budou všichni Němci, významné architektky té doby nevyjímaje, prchat pryč. Tedy, ti šťastnější budou prchat, ti, kterým štěstí nepřálo, skončí někde na dně řeky Labe, shozeni právě z toho mostu E. Beneše, který teď tak obdivují.

“Ale kdo to mohl roku 36 všechno tušit?” znovu zopakoval, jako by sám sebe chtěl přesvědčit o jejich nevině. “V té době ani tak opěvovaný starosta Leopold Polz netušil, že už za dva roky málem zemře ukamenováním henleinovci uprostřed města. Nemysli si, že s tím vším souhlasím. Jsem sice Němec, ale v životě bych nikomu neublížil, ani Němci, ani Čechovi, ani Židovi či Polákovi. Prostě jen držím hubu a krok, proto tu stále jsem,” zadíval se svým prázdným pohledem někam do dálky. Jakoby ho už na tomhle světě nečekalo vůbec nic.

“Bylo nám však tak hezky, že nemělo cenu přemýšlet nad tím, co bude. Historie i budoucnost se psala současně a ani ti nejlepší neměli čas ji neustále sledovat. Bylo to pro nás tak únavné. Navíc právě v té době jsem měl v hlavě pouze její krásná, nahá záda, která se vlnila před mýma očima.” Oči se mu při té vzpomínce lehce leskly “Vždy, když u mě spala, jsem ráno kupoval čerstvě namletou kávu a rychle spěchal domů. Jednou jsem otevřel dveře a ona zrovna stála v mé košili před zrcadlem. Její dlouhé nohy mi malém vzaly dech. Výmluvně se na mě usmála “Víš, tvoje košile jsou prostě nepohodlnější,” řekla a potom se zamračila, “ale jestli ti vadí, že ji mám, mohu si ji prostě sundat...” ani nečekala na mou odpověď a udělala to! Taková to byla ženská! No řekněte, kdo by se zajímal, co bude za několik let, když současnost byla tak krásná? Až do oběda jsme nevylezli z postele. Učil jsem ji německá slova, která ji ve škole nenaučí. Hihňala se a opakovala je s českou výslovností, kterou jsem tak miloval. Četl jsem jí německé knihy a ona mně zase ty české, žilo by se nám krásně, nebýt toho všeho okolo,” řekl a rozhodil rukama, jako by snad okolní domy mohly za jejich neštěstí.

“Ty časy byly krásné a smutné zároveň. Už v roce 37 jsme si začali uvědomovat, že naší lásce nebude příliš přáno. Když jsme se zavřeli u mě v bytě, bylo nám nádherně, jakmile jsme však vyšli na ulici, všichni si na nás ukazovali prstem. Češi na ni, že se tahá se zavšiveným Němcem. Němci zase na mě, že tak čistá rasa, jako ta moje, by se neměla tahat s Čěškou. Oba jsme cítili hrozný tlak a přitom nám politika byla jedno. Jako bychom snad mohli za to, že se nějaký Hitler rozhodl obsadit půlku světa, jako bychom snad mohli za to, že jsem Němec a ona Češka. Jediné, co jsme chtěli, bylo žít spolu, pokud možno navždy. Nic skromného, ale zároveň nic sobeckého. Bohužel jsme však žili ve špatné době a na špatném místě na taková přání.”

“Ještě téhož roku jsme se viděli naposledy. Politika vší silou od sebe odtrhla dva propletené milence. Odvezli ji do Prahy, aby si zachránili život, ale přesně ve stejný moment jí život vzali. A mně taky.” řekl a vytáhl zbraň schovanou v kapse. Tlumený výstřel se rozlehl po celém sídlišti, celé jeho tělo se svezlo na lavičku a zůstalo nehnutě ležet. Ozvěna jakoby ještě párkrát chtěla připomenout vážnost tohoto činu. A potom už bylo jen ticho. Klid a mír a ticho.

Ale nemusíte smutnit, jeho život skončil už zhruba dva roky předtím, zbavoval se pouze své schránky, která ho tak moc tížila. Žil pro ni a ona pro něho. Nikdy si to nedovedl představit jinak.

Eliška Hájková

Laň zázraků

Jmenuju se Anna Navrátilová a chtěla bych vám vyprávět svůj příběh. Narodila jsem se v roce 1909 v Ústí nad Labem. Byli jsme jedna z mála rodin, která nemluvila německy. Můj táta pracoval ve zdejší chemické továrně. Tehdy se nám žilo dobře, já a můj bratr Honza jsme chodili do školy. Měli jsme jídlo, oblečení a žili jsme v malém domku v Krásném Březně. Ale to se brzy změnilo. V továrně se stala menší nehoda a tátu vyhodili, protože už nezvládal práci. Při té nehodě totiž tátu zavalily sudy s chemickým materiálem, měl ošklivě zlomené nohy a spoustu dalších zranění. Doktorů mu moc naděje na uzdravení nedávali, přesto dokázal po pár měsících chodit, ale

už toho tolik nezvládal. Tak skončil bez práce a my bez peněz. Já i bratr jsme přestali chodit do školy a snažili jsme se pomáhat, jak se dalo.

A tehdy se stal největší zázrak mého života. Byl květen 1919, v říjnu loňského roku jsme se stali Československou republikou a spousta zdejších lidí s tím nesouhlasila (hlavně Němci). Snažili jsme se jim vyhybat, neměli nás moc v lásce.

Šli jsme na náměstí na trh, měli jsme koupit mléko a čočku. Bylo tam více ruchu než obvykle, mysleli jsme si, že je další demonstrace. Honza si ale všimnul, že davy jsou u stánku Schichtových závodů. Vběhl do davu a zmizel mi z očí. Po chvíli vyletěl z davu jak špunt z lahve, přiběhl ke mně s úsměvem od ucha k uchu. „Hele, Schicht vyhlásil soutěž, kdo najde na mýdle Jelen obrázek laně, může se jít podívat do jeho továrny!“ řekl s nadšením a hned dodal: „Těch mýdel s laní je devět a pro jednoho z nálezců čeká odměna. Umíš si to představit se tam podívat, kromě zaměstnanců tam nikdo nesmí!“ Můj bratr miloval továrny a hlavně Schichtovku, protože byla největší v okolí a byla tak trošku tajemná. Zabírala skoro celý pravý břeh Labe. Každý ve městě tam chtěl pracovat, ale to pro nás neplatilo, táta měl stále problémy a proč by tak velká továrna přijala napůl schopného dělníka, když těch zdravých bylo plné město.

Honza byl jak u vytržení, ale my neměli peníze kupovat tak často mýdlo. Měli jsme mýdlo na čtvrt roku, a ještě jsme museli chodit pracovat i o víkend, abychom ho koupili. „Honzo, ty víš, že si ho nemůžeme dovolit a i kdyby, nemyslím si, že by tam ta laň byla,“ řekla jsem vážně a jemu z tváře zmizel úsměv. Celou cestu domů mi vyprávěl o té továrně. Vypadal tak smutně, a tak mě napadlo, že vždy když něco vyděláme, tak dostaneme pár halířů pro sebe na sladkosti. Kdybychom si je ušetřili, tak za měsíc nebo dva možná by to stačilo. Můj nápad se hned ujal a už vymýšlel, kde ještě pár halířů vydělat. Měsíc uběhl rychle, za ten měsíc se našlo 6 laní a nám stále chyběly peníze, přestože jsme s prací nepolevovali.

Když jsme už měli peníze, šli jsme zkusit štěstí. Honza si vesele poskakoval až ke stánku na náměstí. Byla tam fronta, tak jsme čekali, všichni kupovali mýdla, a když jsme přišli na řadu, byl pult prázdný. Byli jsme smutní. Nečekaně na nás paní prodavačka promluvila: „Chtěli byste mýdlo? Možná ho bude mít paní Nováková, ale ta je až na druhé straně města.“ Honza vyjekl štěstí, poděkovali jsme a běželi pro mýdlo. Paní Nováková ho skutečně měla, po odchodu z koloniálu jsme šli k Labi, sedli si a zvědavě hleděli na mýdlo. Otevřeli jsme ho najednou a byla tam, nádherná laň vrytá do mýdla. Byl tam u ní i lístek, který říkal: „Gratuluji“. Ani netušíte, jaká to byla radost. Hned jsme běželi ke stánku, abychom zjistili, co bude dál. Prodavačka nás objala a pověděla nám, jak to bude. Měli jsme přijít 2. července v deset dopoledne před hlavní bránu továrny se svým rodičem.

Pak jsme běželi domů a vše jsme řekli rodičům nebo spíš Honza. Nezmohli se ani na slovo. Nakonec jsme tatínka přemluvili, aby tam s námi šel. Uběhlo to strašně rychle. Zítra je důležitý den, maminka nám vyprala a vyžehlila oblečení. Byli jsme vzrušeně nervózní. Celou noc jsme nespali a probírali jsme, jaké to bude. Jestli budeme rozumět, totiž ani jednomu z nás němčina moc nešla.

A bylo to tady! Hned jsme byli ustrojeni, ale bylo ticho, tak tíživé ticho, ani při cestě k továrně jsme nemluvili. Bylo za 5 minut deset, byl tam velký dav, tolik lidí jsme v životě neviděli a u brány stál hlouček. Pomalu jsme se prodírali davem a přidali se k hloučku čekajících. Nebyly jsme tam jediné děti. Ještě jsem viděla hubeného vysokého kluka a tam vzadu byla copatá zrzavá holka s malým kloboučkem.

A najednou se brána pomalu otevřela. Stál tam muž v černém obleku. A vyzval výherce, aby mu předložili svá mýdla. Každému, kdo ukázal své mýdlo, pokynul a ukázal na prostor za bránou. Když nás všechny zkontroloval, vedl nás dále do útrob továrny. Můžu říct, že nic úžasnějšího jsem

neviděla, vypadalo to tu jako město, vedly tu silnice, koleje, ulice. Muž nás vedl až k vysoké budově továrny, já bych to nevěděl, ale táta začal popisovat, co je kolem nás. Bylo to znepokojivé, najednou jsem byla já ta dospělá a měla jsem dva rozjařené kluky. Zastavili jsme před budovou, po chvíli přišel. Prezident továrny Georg Schicht, byl vysoký, měl krátké sčesané hnědé vlasy, pěkný šedý oblek a v obličeji cosi zvláštního. Pohlédl na nás pronikavým pohledem a začal: „Vítám vás v naší továrně na mýdla a vodní sklo. Jsem velice rád, že jste tady, abyste se podívali na náš zázrak...“ Zbytek proslovu jsem neslyšela, protože si všichni šeptali. Velice nás překvapila jeho krásná čeština. Dlouho jsme to s Honzou nevydrželi a protlačili jsme se až k panu továrníkovi, stále mluvil, a přitom se přesouval do jedné blízké budovy. To zvláštní se nakonec ukázalo jako pokus utajit nadšení, které ho nakonec ovládlo. Mluvil asi o historii provozu, to mě příliš nebavilo, ale pak začal představovat jednotlivé provozy, ukazoval nám jednotlivé stroje, jak fungují atd. Bylo to jak ze snu, stroje se tyčily až vysoko nad nás, byl tam ruch, vypadalo to tam jako v mraveništi. To, co nám nevysvětlil pan Schicht, tak vysvětlil táta, chvilka se ztišil i pan Schicht a poslouchal tatínka. Už bylo k večeru, když jsme se dostali do části pro dělníky, a my jen vykulili oči. Zaměstnanci měli vlastní domky, bylo tu hřiště a myslím, že jsem viděla i školku. To by bylo úžasné tu žít. Pan Schicht si celou dobu povídal se všemi, zajímalo ho, co dělají, jak se máme, co by měli dalšího vyrábět a tak. Nakonec jsme se vrátili k hlavní bráně. Brána se otevřela a pan Schicht se osobně s každým rozloučil. Lidé postupně opouštěli továrnu a přidali se k davu před ní, který tam stále byl. Nás ale zastavil, a to si do dneška pamatuji. „Prosím vás, je mi líto, co se vaší rodině stalo.“ Pronesl a otočil se na mě a Honzu: „Nepřáli byste si něco, cokoliv, můžu to zařídít.“ Já se nezmohla na slovo, ale Honza vykřikl: Mohl by tu táta pracovat? Máme Vaši továrnu rádi a také bych tu jednou chtěl pracovat. “ Byl překvapený, ale poté řekl: „To by mohlo jít, potřebovali bychom schopného člověka a tím jste,“ obrátil se k tatínkovi. „Přijďte zítra a domluvíme se na zbytku.“ Potřásli si rukama a my měli příslib lepších časů.

Druhý den ráno tatínek šel do továrny, ale to už je na někdy jindy. Můžu jen prozradit, že továrna byla od té doby úzce spjata s naší rodinou.

Téma: Jak se připojilo Ústí nad Labem k ČR (báseň) – 12 příspěvků

1.	Varcholová Veronika	1.C	Gymnázium Jateční	Naděje
2.	Petrová Anna Marie		Gymnázium a SOŠ dr. V. Šmejkal	Jak se Ústečané Čechy stali
3.	Strašík Matyáš	07	Gymnázium a SOŠ dr. V. Šmejkal	Pan Sucho

Veronika Varcholová

Naděje

Konečně přišla ta krásná chvíle,
konečně máme vlastní stát.
Stateční dosáhli svého cíle
a my se musíme stále bát.
Jazyk, jímž mluvíme, není nám blízký,
svá práva v češtině hájit nesmíme.
V tomto kraji je však náš kredit nízký
Proč se tak o sebe bojíme?
Po dlouhá staletí beznaděje,
budeme samostatný stát.

V Ústí však zavládly nepokoje,
o jídlo lidé se musí prát.
Co vede člověka k zoufalým činům?
Strach, zoufalství, beznaděj, hlad...
Kdo na tom ale nese vinu?
Kdo by se měl zpovídat?
Svémi činy všichni prosí -
přijďte o nás bojovat.
Nechceme tu zůstat... bosí...
svou zem chceme milovat.

Jak se Ústečané Čechy stali

Bylo jednou jedno město,
jméno Ústí hrdě neslo.
Kde že se však nacházelo,
postupně mi docházelo.

Nad tou řekou česky ryzí,
kterou tu přec všichni znali,
pochopil by někdo cizí,
jaký klenot jsme tu měli?

Řeka dlouhá průzračná
až z toho oči pálily,
věřili byste však tomu,
že tu lidé truchlili?

Nastal totiž moment krušný
– vládce se jich zřekl,
že prý byli neposlušní,
kdo by to byl řekl?

Že prý kradli, loupili
tihle lidé slušní,
každého hned obelhali
jak páni, tak služky.

Však každý, kdo tam někdy byl,
to tvrzení zpochybnil.

„Že prý jsou to lupiči,
nechtějте nás rozesmát,“
bavili se poutníci
po příchodu do města.

Lidé dobří pracovití
Neměli však na výběr –
rázem z České republiky
pošoupli se na sever.

Tam vzali je za vlastní
i přes zjevný nesouhlas
a v průvodech slavnostních
jezdili sem zas a zas.

Samé Tchüs a Guten Tag
halekali příchozí
Čechům tváře potemněla
jako přístup výchozí.

Prvně za svou existenci
město takhle strádalo,
inu byli to vlastenci –
Česko jim tu scházelo.

Uvědomili si náhle
to zavání neřestí
tak dali se na rozsáhlé
pochody a protesty.

Však už bylo načase
zvrátit tuhle mejlku
nu chybička vloudila se,
„Budem z toho venku!“

Ale kdo to způsobil,
vládce nebo soudce?
No tak, který z nich to byl,
svrháme ho z kopce!

Tak král český vyslyšel
naléhavé prosby
už se všichni utište,
každý se to dozví!

Nuže za tu velkou ujmu
nesl vinu posel
v Ústí totiž zahynul mu
oblíbený osel.

A v té chvíli nešťastné
vyplňoval zprávu
čili místo Karviné
setnul Ústí hlavu.

Všichni se teď hoře ptají,
jak se tohle mohlo stát?
Copak ho nepotrestají?
Soucit? Ať si nechá zdát!

Král však náhle promluvil
„Osel – to je vážná věc.
Vždyť se vám všem omluvil,
nebuďte jak ledovec!“

Posel milosti se dočkal,
nemusel mít více strach,
i když na plat si holt počkal,
nehrozil mu žádný krach.

Tak se náhle vyřešila
celá tahle eskapáda
pravda nad zlem zvítězila
už to ani nepřipadá.

Jednu věc však změnit musím
to si prostě neodpustím
Ústí nebylo tu jen
máme ho tu den co den.

Matyáš Strašík

Pan Sucho

Jednou v létě, hnedle k ránu,
překročil pan Sucho Ústí bránu.
Matka země měla žízeň,
z Labe pila, až ucítila tíseň.

V zimě tlusté,
nyní cizím pánem zpustlé.
Vědí to všichni – už i na návsi,
řeka Labe má zas letní depresi.

Pošeptala země Labi:
„Řeko, co tíží tvé žlaby?“
„Chci být už jen vyschlé koryto,
Labská královna je pěkné jelito!“
„Co se stalo,
přátelství mezi vámi nezůstalo?“

"Zůstal nám jen trpký kvas,
co bobtná zas a zas!
Sucho pošeptal jí horkou píseň do ouška
a ona rozhodla se býti jeho družka!"

„A proč truchlíš, kvůli lásce?
Copak nevíš, co je v sázce?
Lásku nelze obejít,
máš-li rádo, nech ji jít.“
„Já samotné nechci být,
každá řeka musí královnu svou mít!"

„Podporu svou mohu ti já, země dát,
netřeba se dvakrát ptát.
Avšak na královnu svou teď zapomeň
z depresí nevede takto cesta ven.“

„K čemu břeh mít zpevněný,
když budou vlny odchodem mé milované už navždycky zraněny?“
„Jen bůh ví, co z vašeho sporu vzejde.“

Ústí se však bez vody dlouho neobjede.
Kdo si vody nelokne,
smrti k nohám poklekne.“

Tu na břehu malá holčička:
„Mami v Labi taky není vodička.“

„Ach Leontýno,
voda je drahá jako víno,
kde jinde sehnat ti ji mám?
To parné sucho proklínám!“
„Řekni, řekni, maminko,
kdy zaprší, alespoň malinko?“

Slzička tvářičku nevinnou rosí,
holčička řeku prosí:
„Řeko, řeko mocná, vodičku nám dej,
ať je nám zas hej.“
Řeka říká: „Holčičko, holčičko, jak pomoci ti mám?
Už ani nevím, kdo jsem a co znám.“

Země křičí: Jsi řeka, vodu lidem dávat máš,
tak proč už dávno nejednáš?
Ústečané žádný národ nemají,
kromě hradeb svého města nic jiného neznají
– na tebe Labe spoléhají.
Ty nám musíš vodu dát,
i kdyby tě to mělo koryto tvé stát!
Vím, tvé vlny královnou jsou rozcuchané,
ale lidé pomohou ti, ne že ne.
Jejich přídě lodí,
na hladině tvé novou radost zrodí.
Jak je vidno,
svému pramenu teď musíš sáhnout na dno.
S panem Suchem přišlo sem nevlídno,
a i přes tvé vnitřní neklidno,
musíš silné být,
pána Sucho ve svých vodách utopit.

Slyší Labe, poslouchá,
Matka země přece jen snad pravdu má.
Leontýna pořád brečí,
její matka už je z toho v křeči.

V řece vody zbyteček,
rozmělňuje sametový píseček.
Písek obyčejný to však není,
Nýbrž ten, co plní dětská přání.
A v tom písku znenadání,
jedno malé kouzlíčko je k mání.
Tok řeky se převrací,
fyziku tím vyvrací.
A mezitím v Hamburku,

padá Němcům oko z důlku.
Leontýna šťastná na řeku mává,
vidí, že Severní moře Labi vodu dává.

Po chvíli je už vody dostatek,
ale Labe teče pořád nazpátek.
Matka země také šťastná novou vláhu nasává,
řeku však už ten zpětný chod vysává.
K tomu ještě voda bublá,
jak teplota v Labi opět stoupla.
Sucho zuří. Boudu by rád na ni ušil,
a celou ji vysušil.
Slunce žhne, a ještě více pálí,
celé město do par z Labe halí.
Páry k nebi stoupají,
ale za chvíli se spíš mrakům podobají.

Výheň stále příšerná,
jenže nebe už od mračen černá.
Je jen otázkou vteřiny,
než kapky dotknou se říční hladiny.
Slunce zakryto mračným závěsem,
liják už je za lesem.
Prší, žádný suchý není kout,
na pana Sucho už teď těžké je si vzpomenout.

Tu z oblaků někdo volá:
„Labe, odpusť, že jsi moje milá,
tak dlouho kvůli mně naříkala.
Přítelkyně drahá,
jsem zpět a na vrcholu blaha!“
Královna Labe nyní se usmívá,
magií deště zázračný písek ze dna řeky smývá.

Z horkých par se zrodila,
To ona ta mračna z páry zplodila.
Obrácený tok mohl řeku zabít,
naštěstí teď už je vše tak, jak má být.
Řeka Labe královně své odpouští,
a její deprese se v radosti rozpouští.

Další týden všichni něco tuší,
kdosi na bránu města vytrvale buší.
Král zemí českých na návštěvu přijel,
své zachránce totiž až do teď míjel.
„Řeka Labe půdu naši zvlhčila,
bez ní by země Česká asi těžko přežila!“
Ústečané – lidé co dokáží s řekou hýbat,
ty chci ve své zemi vídat!
Ať to ví všichni, už dneska,
stává se město územím Česka!“

Ústečané překypují radostí,

takových šancí není nikdy dosti.
Teď už někam patří,
s Čechy jsou, jak bratři.

Jsou silní, ne slabí,
ale za to všechno vděčí své řece – Labi.

Téma: Ústečan na dovolené (vtipná povídka) – 29 příspěvků

1.	Petýrková Klára	G2A	Gymnázium a SOŠ dr. V. Šmejkal	Táta na útěku
2.	Kökert Jan	G1B	Gymnázium a SOŠ dr. V. Šmejkal	Karel: hrdina
3.	Braun Filip	G1A	Gymnázium a SOŠ dr. V. Šmejkal	Buran v zahraničí

Klára Petýrková

Táta na útěku

Jmenuji se Luděk Smíšek, je mi 48let a žiji v Ústí nad Labem.

V práci je toho moc. Děti neustále křičí a manželka není výjimkou. Pes se mi počůrává do postele, protože je to štěně. Mám pocit, že mi vybuchne hlava. Vlasy mi šednou a po učešání jich mám na hlavě vždy o polovinu méně. Oči mám červené a napuchlé, jako zralá rajčata. Antidepresiva, alkohol ani sluchátka na uších už nepomáhají.

Jednoho dne jsem se probudil úplně v novém světě. Moje mysl byla ozářená duchem nebeským. Jakmile jsem otevřel své nevyspalé oči, napadl mě jediný plán – útěk. Dlouho jsem nad tím přemýšlel, ale vlastně ani nebylo o čem přemýšlet. Veškerou přípravu jsem pak musel urychlit, protože všichni ráno vstávají buď do práce, nebo do školy. Potichoučku jsem se odebral do koupelny, kde jsem si sbalil veškerou kosmetiku, což byl v mém případě kartáček na zuby a deodorant. Z koupelny jsem šel do obýváku. Samozřejmě nesmělo chybět ani šlápnutí do loužičky od psa, jenže to už byl stereotyp. V obýváku jsem hledal své doklady: pas, eura, ..a kufr. Další zastávkou byla opět ložnice, kde jsem doslova do kufru naházal celou skříň s oblečením. Manželce jsem dal pusu a odešel. Po zaklapnutí dveří jsem ucítil ten vánek svobody, ale také své neosprchované tělo. Nasedl jsem do auta a odjel na letiště.

Cesta do Prahy byla příšerná, všude bylo plno lidí a já absolutně nechápal, jaktože jsou tak brzy ráno takhle plné silnice. Celou dobu mi v autě nahlas pípala kontrolka ruční brzdy. 2 hodiny jsem postál na D8, kde byly prováděny opravy, na kterých nikdo nepracoval, ale tohle opět není žádná novinka. Abych si cestu zkrátil, rozhodl jsem se vydat přes Slaný, jenže co se nestalo.. silnice byla kvůli opravám celá uzavřená. Nejen že jsem musel jet nějakým zapadákovem, ale ještě jsem vjel do nějaké díry v silnici, div se mi auto nerozpadlo.

Jakmile jsem dojel na letiště Václava Havla, nevěděl jsem si rady s parkováním. Každý automat po mě chtěl samé lístečky a mně z toho šla hlava kolem. Troubila na mě auta taxi služby. Pak mě napadlo, že jsem asi na špatném místě. Po třetím kole na kruhovém objezdu jsem našel značku pro blondýny, která značila výjezd možná správným směrem. Vjezd na parkoviště byl celkem zapeklitý. Opět chtěli lísteček. Po zaparkování pro mě přijel mikrobuse. Byl velmi nízký a jako

správný Čech jsem do něj neuměl nalézt. Poté mě odvezli, i s boulí na hlavě, na letiště. Cestou jsme míjeli můj oblíbený kruhový objezd.

Na letišti byl poněkud velký klid. Chtěl jsem se najíst, ale všechny obchody byly ještě zavřeny. Nechápal jsem, na co tam mají tolik automatů, když ani ty nefungovaly. Teď jsem ještě musel sehnat letenku, ale měl jsem z pekla štěstí, protože mi na odbavovací přepážce prodali letenku na Havaj se slevou, ale moje celá skříň v kufru mě vyšla poněkud draho. Za překročení povolené hmotnosti zavazadla, jsem připlácel nemalé peníze. Začal jsem se cítit svým pánem, že snad tuto cestu konečně dokončím. Myšlenkami jsem byl už na Havaji.

Mezitím, co jsem prošel celé letiště a čekal na letadlo, se strhla obří bouře. Žádné z letadel nemohlo vzlétnout a náš let byl posunut na neurčito. Slzy jsem měl na krajíčku. Jakmile bouře přestala, vstoupil jsem do letadla, které konečně vzlétlo. V letadle jsem se měl jako v ráji, dali mi najíst, napít, dokonce i nějaký alkohol a úžasně se mi usínalo. Moje myšlenky už na mne čekaly na Hawaii, kam jsem spokojeně letěl.

„píp, píp, píp, píp“.. místo přistáváme jsem najednou uslyšel: „vstáváme!“... Toto nekřičela stewardka, ale jedno z mých z dětí skákající na mém polštáři. Myslím, že toto ráno, budu potřebovat vyšší dávku antidepresiv.

Jan Kökert

Karel: hrdina

Byla bezmála půlnoc, když se devadesátiletý Karel vrátil domů z hospody. Dělá to tak každý pátek už 60 let: přijde do krčmy, přečte si tam noviny a několik časopisů, nalije do sebe dva půllitry piva a kolem půl dvanácté, když zavírají, ho obsluha doprovází domů. V momentě, kdy kostelní zvon odbíjí dvanáctou, už je v říši snů a z jeho ložnice se ozývá jen táhlé chrápání.

Karel žije sám v bytě na okraji města. Do domova pro seniory nechce, tvrdí, že to není nic pro něj a já ho chápu. Chce v klidu dožít a nemá rád změny. Už před několika lety si vyhlédl hřbitov, kde by chtěl být pohřben. Jen má strach, aby tam na něj ještě zbylo nějaké místo. Je totiž zdravý jako rybička a až na nízkou penzi si nemá na co stěžovat. Chodí sám nakupovat, vždy v pondělí a ve čtvrtek. Ví o každé slevě, účtenky schovává a zapisuje si všechny výdaje, ale to není nic neobvyklého. Pak má ovšem také poněkud netradiční zálibu, pozoruje vývoj cen základních potravin a ještě si to pamatuje. Vede si záznamy od roku 1978, takže když se ho zeptáte, kolik stál litr mléka před dvaceti lety, bez dlouhého přemýšlení vám odpoví: „8 Kč“. Můžete si být jisti, že není daleko od pravdy. Pořád mu to pálí a pamatuje si víc než leckterý mladík.

Často mi vypráví o svém mládí, rodině, práci a pokaždé přijde s něčím novým, tudíž mě jeho povídání nepřestává bavit. Jednou se zmínil o dovolené u moře v tehdejší Jugoslávii, byla to jeho první a zároveň poslední cesta za hranice. Když domluvil, posteskl si, jaká je to škoda, že už se nikam nemůže podívat a v jeho světle modrých očích se objevily slzy. Bylo mi ho opravdu líto. Ten člověk se hrozně trápil, ale troufám si říct, že to nebylo nic ve srovnání s mučením, které jsem zažíval já. Jeho pohled mě úplně zničil a já nebyl schopen slova, natož pohybu. Chvíli jsme jen tak seděli a dívali se na sebe, ten magický okamžik přerušil až sused, který vyšel ze dveří.

V noci jsem o tom zpětně přemýšlel a došel k závěru, že vlastně není důvod, proč by Karel nemohl jet na dovolenou. V práci bych si vzal volno a mohli bychom vyjet na týden třeba někam do Itálie. Určitě by mu to udělalo radost. Vybral jsem tedy zájezd a rozhodl se, že mu vše řeknu až den před odletem.

Čas ubíhal pomalu, a když konečně přišel ten den, vstal jsem z postele, udělal snídani a pochopil, že nikam nepojedu. Cítil jsem se mizerně a číslo 39 na teploměru mi nedávalo dobré vyhlídky. Nějak se mi podařilo dojít ke Karlovi o dvě patra výš a zaklepal jsem mu na dveře. Po chvíli čekání se dveře otevřely a vyvalil se hustý černý dým. Z kouře vystoupila malá černá postavička a já mohl jen odhadovat, že je to Karel. Hned se mi omlouval, že prý měl menší technický problém a ať se nestrachuji. Raději jsem nepátral po jeho příčině a stručně mu vysvětlil, jak se věci mají. Na závěr jsem dodal, že pokud bude chtít jet, pošlu s ním někoho, kdo by na něj dohlédl. Nejdřív se smál a nevěřil mi, pak se zeptal, jestli to myslím vážně, a když viděl, že jo, poděkoval a dojatě pronesl: „To pro mě ještě nikdy nikdo neudělal. Děkuju.“ Poděkoval ještě několikrát, a ačkoliv jsem byl nemocný, cítil jsem se dobře, jako nikdy předtím. Tu krásnou chvíli pokazil zase až soused, který vykoukl, aby zjistil, kde se bere ten dým.

Toho dne jsem obvolal mnoho přátel a ptal se, jestli by nejeli místo mě, zadarmo, jen abych měl klid, že je Karel v pořádku. Nikdo ale neměl čas nebo nechtěl. Mohl jsem se jen modlit, aby se vrátil živý a zdravý. Uběhlo 24 hodin a Karel mi zazvonil u bytu, aby se rozloučil. Řekl jsem mu posledních několik informací o letadle a hotelu, předal eura a poprosil ho, aby zavolal, až bude na místě. Za pár minut už seděl v autě směr Letiště Václava Havla, Praha. Vše probíhalo podle plánu, na letiště dorazil včas, odbavili ho a čekal ve frontě na bezpečnostní kontrolu. Konečně se na něj dostala řada, vyzvali ho, aby odložil své příruční zavazadlo do plastové misky a prošel bezpečnostním rámem. V ten moment zjistil, že má cizí tašku, a tak to oznámil zaměstnancům letiště. Podívali se dovnitř a našli bombu. Zavolali pyrotechnika a rozhlas oznámil nutnost evakuace lidí z terminálu 2. Po zhlédnutí kamerových záznamů se podařilo zjistit, kdo na letiště tašku s bombou přinesl. Záměna tašek byl čistě díl náhody, který ovšem zachránil mnoho lidských životů. Pyrotechnik potvrdil, že se jednalo o časovanou bombu, kterou se mu podařilo zneškodnit. Letiště se pak zase vrátilo do běžného provozu a Karel tak s menším zpožděním mohl odletět. Bylo to poprvé, co seděl v letadle. Let byl klidný a přistání v Neapoli hladké, přesto si však oddechl, když sestoupil na pevnou zem.

Italské slunce ho stihlo opálit do červena, ještě než se dostal do hotelu, a tak pochopil, že na nějaké dlouhé polehávání na sluníčku může zapomenout. Volal mi dvakrát, jednou když čekal, až mu dají klíče od pokoje a podruhé po večeři. Na můj dotaz, co si dal k jídlu, odpověděl, že pizzu, protože ničemu jinému v italštině nerozumí a poprosil mě, abych mu nadiktoval, jaká jídla se skrývají pod italskými názvy. Další den ráno na mě z novin koukala Karlova tvář s popiskem „Děda, co zachránil Prahu“. V článku stálo: „90letý hrdina Karel K. objevil bombu na pražském Letišti Václava Havla, předal ji zaměstnancům letiště a o deaktivaci se postaral pyrotechnik. Karel K. si nyní užívá zasloužené dovolené v Itálii a spekuluje se, že po návratu do ČR obdrží státní vyznamenání! Policie už muže podezřelého z umístění bomby v letištní hale zadržela.“ Nestačil jsem se divit a zajímalo mě, co mi k tomu poví.

Je to už týden od Karlova odjezdu a čekám, že se vrátí každou chvílí. Před dvěma hodinami mu přistálo letadlo, tak by měl být skoro tady. Vytáčím jeho číslo a slyším, jak mi hlásí, že se trochu zdržel a bude tu nejdřív za hodinu. Pořád mi není úplně nejlépe, tak jsem se stavil alespoň v pekárně, abych pro něj měl něco ke kávě na uvítanou. „Ťuk! Ťuk! Ťuk!“ jdu otevřít a jsem rád, že je Karel zase zpět. Nechávám ho vyprávět jeho zážitky z Itálie a příběh z letiště, o němž si myslí, že je to pro mě novinka. Já si ho rád vyslechnu, ale pak mi to nedá a ukážu mu noviny, kde je na titulní stránce jeho fotografie. Oba se začneme smát a já nemám na to mu říct, že jeho vysněný hřbitov už je plně obsazen.

Matyáš Strašík

Buran v zahraničí

„Týjovka,“ vykřikl jsem, vytahuje z obálky letenky do dalekých končin jižní Evropy. Letenky poctivě vyhrané v jakémisi rádiovém pořadu odkládám na stůl a pročítám si přiložené papíry. Odjezd již zítra? Jsem si mohl myslet, že mi dají nějaký last minute ve slevě. Nemůžu si však stěžovat. Za svůj plat bych letěl možná tak do pr–, tedy nikam. Začnu si balit věci hned, to abych všechno stihl. Přeci jen hodiny dotěrně ukazují už dvě odpoledne a zítra v osm večer mne čeká odlet do tajemných krajin Madeiry.

Do zavazadel nahromadím výhradně ty nejpodstatnější věci, zkrátka ty, bez kterých se neobejdu. Kartáček na zuby i hřeben, nějakou knihu, samozřejmě telefon a případně počítač společně s objekty podobného ražení ukládám do svého věrného příručního zavazadla v podobě oranžového baťužku. Zbytek nacpu do neprakticky malého kufru a hotovo! Balení se ovšem ukázalo těžší, než se zdálo. Vzhledem k mé polochudobě zrovna mnoho oblečení nevlastním, a tak nastalo dilema. Mám si vzít své veškeré oblečení, anebo tohle prodat a koupit si alespoň něco, co v rozsahu stovky mil nekřičí „Čecháček!“? Zase tolik času nemám. Sbalím, co vlastním a budu doufat, že nevyčnívám. Tím myslím samozřejmě i zimní oblečení, nikdy přece nevíte. Do batohu nacpu kulich a třeba i deku, v letadle bývá zima, jsem slyšel. Raději bych si měl ukořistit i nějaké jídlo, nevím, jestli budu schopný přežívat pouze na tom tradičním madeirském. Kdo ví, co tam jedí – kraby a pavouky? Bez obav, do kapsy se mi vždy vejde řízek a v batohu mám místa taky dost. Ani potravinami vyloženě neoplývám, popravdě mám pouze již zmíněný řízek obalený ubrouskem. Ten bych mohl sníst taky, ale lidé celulózu obsaženou v papíře neumí strávit, takže bych z toho asi moc neměl.

Po úspěšném balení jsem se vydal do světa internetu. Na všem milovaném Googlu si o té Madeiře něco najdu. Deváté nejnebezpečnější letiště na světě byla první věc, která upoutala mou pozornost. Tak počala moje úzkost. Co, když tam umřu? Možná jsem si mohl přečíst celý článek, ale mně stačil nadpis. No, a i kdyby, tak aspoň neumřu sám v malém zatuchlém bytečku, ale kdesi venku, obklopen lidmi. To by v rámci průzkumu stačilo, přestal mě bavit.

Dopoledne dalšího dne nasedám na vlak. Nejedu rychlíkem, chci trochu ušetřit. Už tak jsem si koupil pár baget na benzínce a nehodlám se nějak plácnout přes kapsu kvůli dovolené zdarma. Cesta vlakem působila jako ze sedmi kruhů pekelných. Volná místa k sezení tu neexistovala, minimálně polovina cestujících, jako by si jen odskočila na vycházku z infekčního oddělení, ani zápach upocených spoluobčanů není kdovíjak příjemný. Stařenka stojící celou cestu vedle mě požitku také nepřidávala. Pořád klepala holí nad sedícími lidmi v marné naději, že ji některý dobroděj pustí sednout. Tak se bohužel nestalo, a proto mě tímto zvukem terorizovala během celé jízdy. Ačkoli byla mou maličností mile požádána, aby toho zanechala, pokračovala a já ještě schytl několik nadávek z úst postarší paní dost nečekaných. Dále mě intenzivně obtěžoval páreček slečinek. Za prvé seděly, to samo o sobě je k vzteku, ale to jejich pochichtávání... Pořád samé: „To je prdel, co Moniko?“ No, ha ha ha, umírám smíchy. Snad tou nejhorší ze všech život zkracujících vlakových entit bylo jedno jediné malé děcko, prostý malý klučík. Když se ozval název zastávky, vždy a bez výjimky ho batole šišlalo taky. Vysoko položený tón s absencí hlásky r není zrovna výherní kombinací. Potěšilo mě až ve chvíli, kdy zablekotalo mou zastávku. Ta úleva byla opravdu nepopsatelná.

Vysvobozen ze spárů vlaku si to mířím na letiště. Mým plánem bylo k letišti dojet metrem nebo tramvají, ale bohužel jsem si nezjistil, zda se na letiště nějakým cenově přijatelným způsobem dostanu. Nechci riskovat další cestu hrůzy veřejnou dopravou, a tak z toho hned máme dobrodružo podél silnice. Šel jsem podle značek a snažil se nezadusit voňavými plyny jak starých rachotin, tak nových aut mnohdy naložených kuřáky. Nikdy nepochopím mentalitu kuřáka a už vůbec ne monstra schopného si zapálit v autě, odporné. Nakonec se objevuji na letišti Václava

Havla. Mohlo se nadále jmenovat jednoduše letiště Praha–Ruzyně, ale to se někomu asi zdálo příliš chudé a nezajímavé. Vstupuji do haly a zařazuji se do fronty na odbavení. Kufr jsem doma vážil, za nadváhu nehodlám platit ani haléř. Odbavení proběhlo v pořádku. Poté jsem byl donucen projít bezpečnostní kontrolou, kde se mne hlídači rozhodli prohledávat jako vraha kvůli pětikoruně zapomenuté v kapse. Hloupá mince, jako bych už tak neměl den zkažený nepříjemnými okolnostmi.

Konečně se mohu pohybovat v prostoru s nejrůznějšími občůdky. Kupovat nic nebudu, nic nepotřebuji. Hlavně nepotřebuji utrácet peníze za zbytečné serepetičky ani předraženou vodu. Mám vlastní z domova. V nejhorším se vždy můžete napít na záchodě z kohoutku. Trochu divné, ale jde to. A beztak šmakuje stejně. Čas utíkal poněkud rychle. Nikdy bych si nemyslel, že pozorování objektů, jejichž jedinou funkcí je tahat z hloupých lidí peníze, může jiného tak zabavit. Přišel velký moment nástupu na palubu letadla. Teď stačí nesesedět u nějakých podivínů a budu v suchu.

Ukázal jsem palubní vstupenku, prošel rukávem a octl se v úžasně stísněném prostoru, jímž je letadlo. Sedím téměř vzadu, daleko od všech z nouzových východů. Nejsem žádný obr, ale zase nejsem prcek, a tak se mi s batohem pod sedačkou přede mnou nesesedělo přímo pohodlně. Co se dá dělat, snad za to ta slavná Madeira zadarmo bude aspoň stát. Další nepříjemností je má pozice u okna. Kdykoliv budu něco chtít nebo někam jít, musím to provést se zapojením spolusedících. Pokud jde o ně, zrovinka se dostavili. Hádám manželé, paní chudák velice ošklivá a manžilek taky žádná sláva. Po chvíli vykoumali, že náleží vedle toho blbečka, jak mne nazvali. Jsem oslněn, takhle špatný první dojem zažívám poprvé. Eventuálně se usadili a začali mě omezovat i fyzicky. Paní manželka nebyla nejhubenější – chci říct přetékala na mou sedačku. Jako by toho nebylo dost, začali si něco špitat. Ale no tak! To se nesluší. A já si myslel, že já jsem tu ten buran. Když se nad tím zamyslíte, moje příjmení je Braun a stačí prohodit jen jedno písmeno, abychom získali buran. Ano, mám v kapse řízek, ano, šetřím každý haléř a ano, čas od času nakoupím v prošlých potravinách, ale mám alespoň nějakou úctu a respekt ke svému okolí. O každém si myslím to své, obvykle nemilé, ale nemám potřebu to nikomu dávat najevo. Tohle bude dlouhá cesta.

Když nám letuška předvedla, jak existovat a paní manželka si pohrála se stolkem, mohli jsme konečně vzletět. Tohle byla má první cesta letadlem. Těšil jsem se, ale moje počáteční nadšení z dovolené se ztratilo již někde ve vlaku zaplněném parazitickými spoluobčany. Mám vztek, měl jsem raději zůstat doma a chodit do své nesnesitelně nudné, nenaplňující práce. I střední škola byla lepší než tohle. Dobře střední škola nebyla lepší než tohle. To je jedno, tenhle „vtip“ je stejně nevhodný a nevtipný, tak všichni dělejte, že tohle tu nebylo, a že jsem ohromně vtipný, Ok? Ok. Zkrátka jsme se odlepili od země a já si vzpomněl na článek o nejnebezpečnějších letištích světa. Zdalipak to pan pilot přistane. Jestli ne, jsou z nás bójky, nebo se trochu namočíme a budeme v televizi. Tak jako tak bych si měl sníst ten řízek, než o něj přijdu. Jak vytahuju z kapsy řízek, schytávám zvláštní pohledy od zpoceného páru. Nebyly to však výrazy plné nechuti a odporu, jako spíše ty hladové. „Vole, nedal bys nám kus řízku, prosím?“ řekli po chvílce slintání. Dal jsem jim dvě třetiny, protože pokud umřu, bude to kvůli pádu letadla, nikoli dvěma strašákům, co mi ukousli ruku a já vykrvácel.

Padla na mne po celkem náročném dni únava. Bojím se však usnout. Ta dvojice tvorů z cizího terestrického tělesa by mi mohla něco štípnout, ku příkladu druhý řízek z druhé kapsy. Od letušky jsem si po ujistění, že je zdarma, vzal kávu. Ta by mi mohla pomoci zůstat při smyslech. Dřív se v letadle servírovalo i jídlo, ale já nejsem ten jediný na této planetě, kdo chce ušetřit, a tak dostanu maximálně to kafe nebo vodu. Je tu celkem nuda, za oknem se totiž nic jiného, než tma neskýtá a pokukovat směrem k panu a paní manželovým se mi moc nechce, ještě by po mně něco chtěli. Čtení je aktivita schopná zahnat mou nudu, ale batoh mám pod sedačkou. Toť znamená, že se musím pohnout, což mi má milá spolucestující jaksi znemožňuje. Už vím! Vymyslím si v hlavě nějaký příběh. Ten se bude odvíjet v jakémsi vysoce sci-fi, fantasy světě a já zapomenu na nudný let s kreaturami. No, to by možná fungovalo, ovšem moje fantazie bohužel právě vypověděla službu. Ach jo. Co teď? Nechci se přeci úplně zcvoknout. Spánek by byl dobrým řešením, ale já

prostě nehodlám ztratit svůj poctivě tenký, domácí kuřecí řízek. V případě, kdy řízek opustí kapsu, abych ho mohl sníst, budou zase škemrat ty exempláře obludária. Pokud řízek nechám, jak je a usnu, můžou mi ho vzít, a to celý! Jedna třetina řízku je lepší než prázdný žaludek s prázdnou kapsou. Řízek jsem vytáhl z kapsy, již připraven na žádost dvojice strašidel. Chvilí sedím s kusem masa nejvyšší kvality v ruce a čekám. Nic se neozývá, jen znepokojující zvuky motoru. Pomalu jsem se otočil k páru zrůd. Chrní jako zabití. Kdo ví, třeba je někdo zabil. Ani bych se tomu nedivil. Vítězoslavně požívám řízeček dřívě, než se šelmy probudí. Zbývá prázdný papír a já si pochvaluji tuto situaci.

Teď, když je řízek sněžen a obě noční můry spí, mohu si také zdřímnout. Snažil bych se o pohodlnou pozici, což je v letadle vedle sádlového bubáka k mé smůle nemožné, a proto se musím smířit se zablokovaným krkem. Po chvíli usínám, jaký skvělý pocit. Celkem brzy se probouzím, zřejmě mne vyrušilo hlášení: „Vážení cestující, v případě evakuace nechte svá příruční zavazadla na palubě letadla, děkujeme.“ To nebylo něco, co chce člověk slyšet právě v letadle. Dostavily se vtíravé pochybnosti. Stalo se něco? Fungují oba motory? Spadneme do moře, nebo se rozprskneme o zem? Trochu ve mě převládla úzkost. Jedna věc je jistá, znovu neusnu. Mýlil jsem se, za chvíli se tak stalo. Zdálo se mi o pádu letadla – krásný sen.

Ze snu mne vytrhne podivný zvuk. Vysoký hlasitý tón. Chci spát, nemůžete to ztlumit? Otevřu oči a rozkoukávám se. Letadlo padá směrem dolů. Na palubě zavládá panika, lidé běhají, skáčou a křičí. Já jsem se už nyní smířil se svou nadcházející smrtí. Co můžu dělat, utéct? Kam? Jsem v letadle, a navíc pan a paní manželovi stále spí a zavalitými těly blokují cestu. Oni se vzbudí až na druhé straně. Pracně sbírám batoh ze země. Poslal jsem zprávu rodičům. Ano, vypnul jsem režim letadlo – mám takový pocit, že ten už mi nepomůže. Zaslal jsem též foto. Pokud jim dojde, třeba bude v nějakém dokumentu o leteckých katastrofách. Batoh si nechám u sebe, když ho budu držet, možná se s ním probudím v pekle. Zajímalo by mě, co se stalo. Asi nás sestřelilo to rádio, ve kterém jsem tuhle cestu snů vyhrál. Pak na chvíli zavládla tma následovaná světlem a znovu tmou. Kdyby hrála hudba, mohla by z toho být taková párty na rozloučenou. Otočil jsem hlavu k oknu a zavřel oči. Tím jsem si postil, že dvě hříčky přírody nebudou to poslední, co jsem spatřil.

„Hej kámo, vstávej!“ ozval se zvláštní hlas. Otevírám pomalu očka. Peklo, i s panem a paní manželovými. Představoval jsem si ho zajímavější, ale tohle je možná jen místnost pro nově mrtvé, cosi na způsob zaprděné čekárny před vpuštěním do krás posmrtného života plného nových zajímavých věcí. Víím, že jsem si vždy říkal, že skončím v pekle, ale za co tu jsem úplně nevím. No, tu a tam jsem zalhal, byl nepříjemný, cynický a zlý, jen co je pravda. To nejsou zase takové hříchy, ne? Možná je to proto, že jsem v boha aktivně nevěřil. Když se někdo ptal, jestli je Bůh opravdový, vždy zněla má „nevím“. A byla to pravda, prostě to nevím. Nebo tu jednoduše jednou skončíme všichni a není žádné nebe nebo ráj.

Přitom jsem na tu Madeiru tak těšil. No nic, musíme pracovat s tím, co máme. Přivítal mě podivný démon v otrhaném obleku, hle i kravatu měl. Tenhle pekelník je vyšvihnutější, nežli leckterý návštěvník divadla. „D-d-dobřej,“ vykotal jsem nakonec pracně. Všechny nové duše byly vzaty dál, za hranice pro klaustrofobiky nevhodné komůrky. Démon všechny obdaroval jakýmsi papírem. Průkaz hříšné duše, bylo psáno na papíře vloženém v horkuvzdorném plastu. Teď se tu můžu potulovat, jak se mi líbí. Jak se mi líbí? Jackpot! Tak přece jsem na dovolené. Prostředí je sice nepříjemné, depresivní a troch strach nahánějící, ale můžu si dělat téměř, co chci. Pche, nekonečné utrpení, vaření, řezání a bičování. To si lidi pouze vymysleli, aby zklidnili věřící nezbedníky. Koukám, že tohle možná bude lepší než Madeira. Na druhou stranu jsou tu i manželovi, kteří by ale stejně byli i tam. Zůstanu už natrvalo, ale aspoň je peklo rozlehlejší než nejrozlehlejší hotelový komplex. No nic, já si užiju věčnou dovolenou a vy živí si dělejte, co chcete. Uvidíme se v pekle, papá.